

הכנסת

הכנסת העשרים-וחמש
מושב שני

פרוטוקול מס' 166
מישיבת ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות
יום שלישי, כ"ט בניסן התשפ"ד (07 במאי 2024), שעה 13:17

סדר היום:

דיון חירום בנושא אנטישמיות בקמפוסים בתפוצות- מעקב על פעולות הממשלה למאבק באנטישמיות בקמפוסים וברשתות החברתיות

נכחו:

חברי הוועדה:

עודד פורר – היו"ר
זאב אלקין – מ"מ היו"ר
טטיאנה מזרסקי
שלי טל מירון
צגה מלקו
אלעזר שטרן

חברי הכנסת:

יוראי להב הרצנו
יסמין פרידמן
מטי צרפתי הרכבי
צבי סוכות

מוזמנים:

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי
אבי כהן סקלי – מנכ"ל משרד התפוצות
מירי כהן אדלשטיין – ראש המינהל לסטודנטים עולים, משרד העלייה והקליטה
אייל אהרון ניצב – סגן ראש אגף, משרד העלייה והקליטה
גרנית בן עזרא זינגר – מנהלת אגף קליטה ומדע, משרד העלייה והקליטה
שולי דודוביץ – ראש חטיבת תפוצות ודתות, משרד החוץ
ג'וש שוורץ – מזכ"ל הסוכנות היהודית
ד"ר רחלי ברץ ריקס – יו"ר המחלקה למאבק באנטישמיות, ההסתדרות הציונית העולמית
ד"ר דן דייקר – נשיא המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה (ICA)
אלן בייקר – מנהל המכון לדיפלומטיה ציבורית במרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה (ICA)
שלי וולקוביץ – מנכ"לית ההתאחדות העולמית של הסטודנטים היהודים WUJS
פרופ' אורון שגריר – סגן נשיא לבינלאומיות, האוניברסיטה העברית
ענבר רוימי – מזכ"לית קרן היסוד - המגבית המאוחדת לישראל
רויטל בן חמו – דוברת ורמ"ט מנכ"ל, קרן היסוד - המגבית המאוחדת לישראל
דני ווזנר – מנהל יחסי ממשל, הפדרציות היהודיות בצפון אמריקה
אברהם שרנופולסקי – יושב-ראש ארגון חזית הכבוד לשורדי שואה
אמיר גת – ממונה בכיר תחום הקצבות למחקר, המועצה להשכלה גבוהה
יבגני גלידר – ממונה תחום בינלאומיות, המועצה להשכלה גבוהה
ערן בר עוז – ראש מערך דוברות וקשרי ממשל, המועצה להשכלה גבוהה

מרכז בתחום בינלאומיות, המועצה להשכלה גבוהה	–	צחי מורדוך
ראש מינהל ועד ראשי האוניברסיטאות	–	דבורה מרגוליס
יושבת-ראש ועד ראשי המכללות האקדמיות ונשיאת המכללה האקדמית אחוה	–	פרופ' יפעת ביטון
יושב-ראש התאחדות הסטודנטים	–	אלחנן פלהיימר
סמנכ"ל המגבית היהודית המאוחדת	–	אלון קובה
סמנכ"ל טכנולוגיה, פורום הייטק למען ישראל	–	אירית טויטו
עורך ראשי 'מאקו', 'קשת'	–	עומר מלכה
סגנית דירקטורית לקשרי חוץ ומנהלת תוכניות Center for Jewish Impact	–	קים שיקלר
נשיאת ההתאחדות העולמית של הסטודנטים היהודים	–	יאנה נפתליבה
אחיו של החטוף קית' סיגל	–	לי סיגל
אביו של החטוף עידן שתיוי	–	אלי שתיוי
דודתה של ענבר היימן שגופתה מוחזקת בשבי חמאס	–	חנה כהן
בת דודתה של החטופה כרמל גת	–	שי דיקמן
בת דודתו של החטוף שלומי זיו	–	ליאת אריאל

נוכחים באמצעים מקוונים:

מנכ"ל ועידת הנשיאים	–	ויליאם דארוף
מנכ"ל ארגון המדענים הישראלים בחו"ל ScienceAbroad	–	נדב דואני
נשיא ומנכ"ל ארגון הפדרציות היהודיות של צפון אמריקה JFNA	–	אריק פינגרהאט
president and chief executive officer of the Weitzman National Museum of American Jewish History (The Weitzman)	–	Dr. Misha Galperin
סטודנטית יהודית	–	amanda silbersteind
סטודנט באוניברסיטת דרום קליפורניה	–	Jacob Herman
סטודנט באוניברסיטת משיגן	–	Jack Landstein
סטודנט באוניברסיטת קולומביה	–	אלישע בייקר

ייעוץ משפטי:

אלי מור שבילי

מנהלת הוועדה:

שלומית אבינח

רישום פרלמנטרי:

רעות חביב, חבר תרגומים

רשימת הנוכחים על תואריהם מבוססת על המידע שהוזן במערכת המוזמנים הממוחשבת. ייתכנו אי-דיוקים והשמטות.

דיון חירום בנושא אנטישמיות בקמפוסים בתפוצות - מעקב על פעולות הממשלה למאבק באנטישמיות בקמפוסים וברשתות חברתיות**היו"ר עודד פורר:**

חברים, צהרים טובים לכולם. אני רוצה לפתוח את ישיבת ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות. היום ה-7 במאי 2024, כ"ט בניסן תשפ"ד. אנחנו עוסקים בשני נושאים: הכחשת השואה והטבח של ה-7 באוקטובר – דו"ח מיוחד של התנועה למאבק באנטישמיות, והמגמות האנטישמיות ברשתות החברתיות בעקבות ה-7 באוקטובר, וגם כמובן דיון חירום בנושא הקמפוסים בתפוצות והעלייה באנטישמיות שם. בדיון הזה נמצאות משפחות החטופים ואנחנו גם ניתן להם לדבר. מה שאני מבקש, בגלל שיש פה הרבה מאוד אנשים, לפנות שני מקומות לדוברים של משפחות החטופים, ואז הם גם יוכלו להתחלף מעת לעת.

אני כן אומר שלפני כן יש לנו אורחים מארצות הברית שנמצאים בזום, שתואמה איתם במיוחד בדיוק השעה הזו, ולכן אני אאפשר להם לדבר לפני כן. הדיון הזה הוא דיון חירום שנעשה באמת בשלב שהוא כבר אחרי שאנחנו נמצאים בצונאמי. הוועדה הזו קיימה הרבה מאוד דיונים בסוגיות של אנטישמיות בעולם ובקמפוסים בפרט. הכתובת הייתה על הקיר. תראו, אני קיימתי בוועדה הזו כבר למעלה מעשרה דיונים בנושא של המאבק באנטישמיות. חלק נכבד מהם היה עוד לפני ה-7 באוקטובר. הסיפור של העלייה באנטישמיות לא נולד ב-7 באוקטובר. אנחנו ראינו מינואר 2023 עלייה דרמטית באנטישמיות בכל הקמפוסים. הדבר הזה מחייב פעילות.

מצטרף אלינו שר התפוצות. לצערי, למרות בקשות חוזרות ונשנות, הרבה מאוד דברים שאפשר היה לעשות לא נעשו. אני אגיד רק לפני שאני אתן לדוברים מחו"ל, ואני אגיד גם את דברי הפתיחה שלי אחר כך, אחרי שנשמע את משפחות החטופים – הסיפור הזה של מה שקורה בקמפוסים בארצות הברית הוא איום אסטרטגי, לא רק להיום, לא רק לסטודנטים שחיים שם כרגע. הוא איום אסטרטגי כי שם גדלה ההנהגה העתידית של ארצות הברית. הנשיא האמריקאי, לא יודע, בעוד 20 שנה או 15 שנה, או בעוד 30 שנה – הוא היום סטודנט, הוא סטודנט היום בקמפוסים האלה. הוא לומד שם, מסתובב שם.

העובדה שהזירה הזו הוזנחה ברמה כזו שהנרטיב הוא לגמרי נקבע על ידי האויבים שלנו, עם סיסמאות אנטישמיות שמעלות מהאוב את המוטיבים האנטישמיים הנמוכים ביותר שכולנו מכירים מלפני כמה מאות שנים – משהו שמחייב התייחסות.

הדיון מתורגם עם תרגום סימולטני, למי שזקוק לו. חלקו יתקיים באנגלית, חלקו בעברית. יש איתנו דוברים שנמצאים בחו"ל שהיה לנו חשוב גם לשמוע אותם. ראשון אני אתן למנכ"ל ועידת הנשיאים, מר ויליאם דארוף.

(מדבר בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

ויליאם, אתה איתנו? בבקשה, נשמח לשמוע כמה מילים ממך על האנטישמיות באוניברסיטאות בארצות הברית, והאנטישמיות שכל הקהילות ברחבי ארצות הברית סובלות ממנה.

ויליאם דארוף:

(מדבר בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

בוקר טוב. תודה רבה. כמנכ"ל ועידת הנשיאים של הארגונים היהודיים העיקריים בארצות הברית, אני נכבד להצטרף אליכם היום כדי לייצג את המגוון הרחב של הקהילה היהודית בארצות הברית. אני מודה ליושב-הראש עודד פורר ולחברי הכנסת בוועדת העלייה, הקליטה והתפוצות. וכמובן, למנהלת הוועדה, שלומית אבינח, על קיום הדיון החשוב הזה. אני גם מציינ את הנוכחות של חברי, שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי, ועוד עמיתים רבים נוספים בחדר ואיתי בזום.

במהלך השבועות האחרונים, עצרות, הקמת אוהלים ולפעמים מחאות אלימות נגד ישראלים והמלחמה בעזה, פרצו בקמפוסים ברחבי אמריקה. סדר הגודל של האירועים האלה הפתיע את כולנו וממשיך להשפיע מאוד על הסטודנטים שלנו. מחאות האוהלים הללו לרוב מפרות את הקווים המנחים של האוניברסיטאות, מפריעים לכיתות, יוצרים סביבת חיים מתוחה ולא בטוחה עבור כל הסטודנטים, גורמים לסטודנטים יהודים וציונים להרגיש לא רצויים ולא בטוחים, ועכשיו אפילו קוראים לביטול של מספר טקסי סיום.

חופש הדיבור, במיוחד בקמפוסים, היא זכות מקודשת. אוניברסיטאות או מוסדות בהגדרה צריכים לטפל דיאלוגים וגיוון נקודות מבט. בוועידת הנשיאים וחברי הארגון שלנו דוגלים בערך האמריקאי הקריטי הזה, אבל חופש דיבור הוא, ולעולם לא התכוון להיות ללא גבולות. חופש דיבור לא מעניק למוחאים את הרשות להטריד ולאיים. הוא לא מעניק את הרשות לבצע מחאות בכל מקום ובכל זמן שהם רוצים בניגוד לנהלי האוניברסיטאות ולחוק. הוא לא מצדיק את האלימות והוונדליזם שאנחנו רואים בהרבה קמפוסים.

באוניברסיטת קליפורניה, לוס אנג'לס, חברים במחאות האוהלים הקימו מחסום וסירבו לאפשר לסטודנטים יהודים לעבור כדי להגיע לשיעור. באוניברסיטת קולומביה בניו יורק עלה סרטון של אחד מהסטודנטים המנהיגים של תנועת המחאה שהוא אומר שלציונים לא מגיע לחיות, וישירות מאיים לרצוח ציונים. הם מובלים על ידי קבוצות נוקשות וחזקות, סטודנטים, סגל וצוות רדיקלים בקמפוסים האלה, יחד עם מספר עצום של תומכים חיצוניים שבאופן מרומז, ולעיתים גם באופן מפורש, מאמצים את האגינדה של הצבא הטרוריסטי של החמאס. הם מסתירים את פניהם עם כיסוי ומתגרים באנשי סגל וצוותי אבטחה. כל אלה שיחררו גל של קנאות בקמפוסים שלנו.

הם צועקים סיסמאות כמו "globalize intifada" (גלובליזציה של אינתיפאדה), "from the river to the sea Palestine will be free" (מהנהר אל הים פלסטין תהיה חופשית) ו"all resistance is justified" (כל התנגדות היא מוצדקת). מה שנקרא "התנועה לסולידריות עם פלסטין" מרגישים שום צורך להסתיר את האנטישמיות ושנאת היהודים שלהם. הם, בצורה מחפירה, מקטינים ומנרמלים ומכחישים את הזוועות של ה-7 באוקטובר. כפי שאנחנו יודעים, יש חטופים שמוחזקים כבר 213 ימים, ואנחנו מתפללים להשבתם. ההתנהגות השערורייתית של הקיצוניים תומכי החמאס האלה הייתה בניגוד להגינות פשוטה.

המטרה האמיתית של הקמפיין שלהם נעשתה ברורה במהרה – להטריד, לאיים ואפילו לתקוף סטודנטים יהודים ואנשי סגל. אני צריך להכיר בכך שעם כמה שהמחאות הרועשות והמטרידות האלה מדאיגות, הן קורות במיעוט מהקמפוסים באמריקה. ברוב הקמפוסים יש מעט עד לכלל לא מחאות, ובכל מקרה מחאות מתרחשות בשקט וללא תקריות. חברי הארגון שלנו, כולל אלה המיוצגים כיום, עובדים במרץ כדי לעצב ולהפיץ שיטות עבודה מומלצות עבור מנהלי אוניברסיטאות, סטודנטים יהודים וקהילות יהודיות, בכדי להתמודד בעילות עם המחאות האלה ולשמור על בטיחות הסטודנטים שלנו.

יש הרבה שהאוניברסיטאות צריכות לעשות, החל מאכיפה שיווניות של הנהלים שלהן עצמן. כל אוניברסיטה קובעת את המקום המתאים, הזמן המתאים, במובן של איפה המחאות יכולות להתרחש. יותר מידי ראינו את המוחאים האלה מפרים את כללי הקמפוסים ועדיין מורשים להמשיך. בנוסף, כל אוניברסיטה מחויבת תחת החוק הפדרלי להגן על הסטודנטים שלה מהטרדה על בסיס הזהות שלהם. המחלקה הפדרלית לחינוך שלנו חייבת לנקוט בצעדים נגד אוניברסיטאות שמפרות כללי אנטי-אפליה ומאפשרות פעילויות שמאפשרות הטרדה של סטודנטים יהודים.

לבסוף, מנהלים, נבחרי ציבור, מנהיגים וסטודנטים חייבים לגנות באופן חד משמעי אנטישמיות ולדעת לזהות כאשר האספות האנטי-ציוניות אשר נוצרות בקמפוסים גורמות לאקלים שאינו בטוח ליהודים. גם זה אנטישמיות. אסכם בכך שאציין שקצין בכיר בצה"ל ראה שב-7 באוקטובר, פעימות הלב של יהודים ברחבי העולם היו מסונכרנות. אנחנו והקהילה היהודית אמריקאית עומדים יחד איתכם, אחינו ואחיותינו. מאז ועד היום אנחנו מבקשים לחבק אתכם, לעמוד לצידכם, לתמוך בכם ולהצהיר בפניכם שאנשי ישראל לא לבד בזמן שאתגרי האנטישמיות התרחבו וגדלו גם כאן במהלך החודשים האחרונים.

אנחנו באמריקה מודים לך על כך שאתם עומדים לצידנו בזמן שאנו מתמודדים עם האתגרים של הנורמליזציה של שנאת יהודים. פעימות הלב שלנו מסונכרנות, ויחד אנחנו ננצח ונשגשג, כפי שעמנו עשה במשך 3,500 שנים. תודה שוב על ההזדמנות הזו להתייחס לתופעה.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה, מר דארוף, גם על השתתפותך בוועדה הזו מספר פעמים. אני רוצה לתת לאריק פינגרהאט הזדמנות להגיד כמה מילים, נשיא ומנכ"ל הפדרציות היהודיות בצפון אמריקה. בבקשה.

אריק פינגרהאט:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה יושב-הראש, זו זכות לחזור לוועדה זו, כפי שעשיתי בעבר, ועכשיו תחת הנהגתך, וכמובן גם שר התפוצות עמיחי שיקלי, שאני רואה שנמצא בחדר גם כן. אנחנו שולחים את אהבתינו ותמיכתנו למשפחות החטופים. וגם לכל האנשים שנאספו, כל עמיתיי שעובדים יחדיו על הבעיה שעליה אנו דנים בדיון זה. תודה על הכינוס של כולנו. אני גאה לייצג את 146 הפדרציות היהודיות ברחבי צפון אמריקה, שאני מאמין שהוועדה הזו יודעת היטב שמחויבים לא רק לשגשוג ולתמיכה בקהילות היהודיות שלנו פה בצפון אמריקה, אלא לאחינו ואחיותינו בישראל ולכל היהודים ברחבי העולם.

כמובן, אכן מאז ה-7 באוקטובר עסקנו בשניים מתוך הקמפיינים הגדולים ביותר בהיסטוריה של הפדרציה היהודית; הראשון הוא תמיכה. תמיכה חומרית, וגם אהבה, לאחינו ואחיותינו בישראל שסבלו כל כך מאז ה-7 באוקטובר, בשווי של מעל 800 מיליון דולר. אבל, גם פעלנו בשביל להבטיח שצרכיה של ישראל נתמכים על ידי אמריקה, כדי שתוכל להמשיך במאמצים החשובים שלה להכחדת איום החמאס. זה כולל אספות במאות קהילות, וכמובן יחד עם עמיתי, ויליאם דארוף, שהרגע דיבר, התמיכה של הצעדה למען ישראל, שהיא ההתקהלות היהודית הגדולה בעולם, ההתקהלות הפרו-ישראלית הגדולה בהיסטוריה של ארצות הברית.

לצערי, כמובן, אנחנו עכשיו חווים בעלייה באנטישמיות, שגדלה גם לפני ה-7 באוקטובר אבל נהפכה להרבה יותר גרועה. עבור הפדרציות היהודיות, שמגונות על הקהילות היהודיות, הביטחון והבטיחות שלהם זה כמו מטוס – יש לזה שתי כנפיים; הראשונה היא ביטחון ובטיחות פיזיים, ועסקנו בזה כבר כמה שנים, מאז צילומי עץ החיים בפיטסבורג, בבניית תוכניות ביטחון מקצועיות בכל קהילה וקהילה. אנחנו מגנים על הקהילות, שזה כולל כל הלל, כל בית כנסת וכל מוסד יהודי. הכנף השנייה היא המעורבות עם כל חלקי החברה האזרחית שלנו – הממשלה, האוניברסיטאות ובתי הספר בכל הגילאים, ארגונים עסקיים אתניים ואזרחיים – בשביל להבטיח שהם מבינים את האיום על הקהילות היהודיות ושהם מבינים על מה נדרש להגן – על כל חברי הקהילה שלנו.

אני לא אחזור על הסטטיסטיקות או העובדות של מה שקורה באמריקה כי אתם קוראים על זה בחדשות. עמיתי, ויליאם דארוף, גם סקר חלק מהדברים. אבל, אני חושב שיש כמה נקודות מפתח שהן חשובות להעלות בוועדה זו לתשומת ליבכם. הראשונה היא שהמשבר בקמפוסים הזה שאנחנו חווים באמריקה, זה לא איזושהי תנועה עממית שצצה בספונטניות בקמפוסים. זו אסטרטגיה מתוכננת, מאורגנת וממומנת היטב. ויליאם הזכיר שאחוז גדול מהמוחים שנעצרנו במחאות בקמפוסים הם בכלל לא סטודנטים באותו קמפוס, אלא קבוצות חוצניות מאורגנות ששילמו להן.

ובזמן שיש קבוצות מסוימות מקומיות לארצות הברית, כמו סטודנטים למען צדק בפלסטין, וכל מיני קרנות מסוימות שבאות מתוך אמריקה, חלק גדול מהקמפיין הזה מאורגן וממומן מחוץ לאמריקה, עם כוונה לשבש ולהרוס את החברה האמריקאית. דבר שני, בזמן שהמוחים האלה מאורגנים מבחוץ, הם מקבלים תגובות שונות בקמפוסים שונים, וזה לא בגלל הקיצוניות השונה של הארגונים הסטודנטיאליים השונים אלא בגלל הקיצוניות של הסגל, וגם המוכנות והרצון של המנהלים לאכוף את החוק ואת כללי האוניברסיטה הספציפיים. כשאנשי סגל מעודדים ומשתתפים בשיבושים וכשמנהיגי אוניברסיטאות הם חלשים ושותפים לעניין, אנחנו רואים תוצאות הרסניות.

כמו בהרווארד, קולומביה, נורת'וסטרן, UCLA ועוד. אבל כאשר ההנהגה באוניברסיטה בצורה מובהקת אוכפת את החוק ואת המדיניות, חופש הדיבור וסטודנטים יהודיים מוגנים, כמו שראינו באוניברסיטת פלורידה. ואם אוכל לציין בנימה אישית שבאוניברסיטת מדינת אוהיו, שנכחתי בטקס הסיום של הבן שלי שם לפני יומיים, לפני שהטקס התחיל דיקן הסטודנטים הזכיר לקהל מהפודיום שזה יום של חגיגה ושתהיה אפס סובלנות לשיבושים והפרעות. הקהל הריע חזק, ועם כל ההזרות מראש שבוצעו, באמת לא היו שום הפרעות בזמן ש-12,000 סטודנטים, כולל כמה אלפי יהודים, סיימו בצורה שלווה ושמחה.

דבר שלישי, הארגונים מאחורי המחאות האלה לא רק שונאים את ישראל, הם שונאים את אמריקה. הם צועקים "מוות לאמריקה", הם מורידים את דגלי אמריקה, והם יותר ויותר מנמיכים את הסטטוס האמריקאי. והם מבינים את זה. נקודה רביעית היא שבזמן שכל תשומת הלב מופנית למלחמה בעזה זה לא שינה את התמיכה של אזרחי אמריקה בישראל, אנחנו כן רואים שקיימת שחיקה בתמיכה של הציבור הצעיר יותר. העובדה שיושב-הראש הזכיר היא שכמובן יש דאגה גדולה להנהגה העתידית של המדינה הזאת. אבל אנחנו לא רק מתעמתים עם העלייה בשנאה הידועה כבר שנים והדעות הקדומות, אנחנו גם מתעמתים בעלייה ברשתות החברתיות. כלומר, באופן שבו אנשים צעירים מקבלים וצורכים מידע.

יש קשר ישיר בין העובדה שאנשים צעירים מקבלים את החדשות שלהם בצורה מבהילה מטיקטוק ובין זה שהפלטפורמה הזאת מפיצה שנאה ושקרים בצורה בוטה, ושהם מפיצים יותר תכנים אנטי אמריקאים, אנטי ישראלים ואנטישמיים לעומת הדעות של החברה האמריקאית ככלל. לאחר שהעליתי את כל נקודות המפתח הללו, אני אשמח להגיד לכם שאנחנו מתמקדים בכמה צעדי מפתח. דבר ראשון, כמובן, הוא תמיכה בסטודנטים היהודים בקמפוסים על ידי תמיכה בעבודה של הלל וחב"ד בקמפוסים. ואני יודע, יושב-הראש, שעזרנו לארגן סטודנט מקולומביה שידבר כאן בוועדה הזו הבוקר. אנחנו תומכים בכל המאמצים, כמו אלה בוועדת החינוך של בית הנבחרים של ארצות הברית, כדי להכריח מנהיגי אוניברסיטאות לאכוף את החוק ואת מדיניות האוניברסיטאות שלהם.

אנחנו מתעקשים שמחלקת החינוך של ארצות הברית תנקוט בצעדים מידיים ונחוצים כדי להכריח אוניברסיטאות לאכוף את החוק ואת המדיניות שלהם. אנחנו עובדים כדי לחזק את החוק האמריקאי תוך העברת חוק המודעות לאנטישמיות, שעבר בבית הנבחרים עם רוב גדול בשתי המפלגות בשבוע שעבר, ועכשיו יעבור לסנאט ולנשיא בדחיפות. אנחנו תומכים בכל המאמצים החוקיים להגן על סטודנטים ולהכריח אוניברסיטאות לציית לחוק. זה כולל אכיפת עבירות על חוק זכויות האזרח האמריקאי.

אנחנו מחזקים את הקשרים הבין-קהילתיים שלנו בכל קהילה כך שנוכל להבטיח שכל מדינה, מחוז, בית עסק ומנהיג ממשלתי יבינו את האיומים שעומדים בפנינו, ושהם לא מכוונים רק כלפי סטודנטים יהודים אלא כלפי השורשים של החברה האמריקאית עצמה. אנחנו גם תומכים בחקיקה ובאסטרטגיות מהמגזר הפרטי לצורך טיפול ברעל של הרשתות החברתיות. אנחנו גאים בכך שתמכנו בחקיקה שעברה לאחרונה, חתומה על ידי הנשיא, לכפות מכירה של טיקטוק. ואנחנו מצפים עם כל היזמים הטכנולוגיים שיש בישראל שמחפשים פתרונות לבעיה הזו.

וכמובן, כמו שהזכרתי כבר, אנחנו עובדים על מנת להבטיח את ביטחונם הפיזי של הסטודנטים היהודים שלנו בכל קמפוס, בכל קהילה. אנחנו יודעים שאחינו ואחיותינו בישראל, כמו המנהיגים של ועדה זו, נלחמים בבעיה זו מקרוב, ושאיפתם לכם מהסטודנטים שלנו, בדיוק כמו שלנו אכפת מהחיילים האמיצים שלנו, החטופים והמשפחות שלהם, וכל מי שנלחמים למען הגנה על ישראל האהובה שלנו. יחד ננצח. עם ישראל חי.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה. גברת אמנדה סילברשטיין, מקורנל. אחריה ג'ייקוב הרמן. בבקשה, אמנדה.

amanda silbersteind:

(מדברת באנגלית, להלן תרגום חופשי)

חבריה הנכבדים של ועדה זו, אני מתכבדת לדבר בפניכם היום. שמי אמנדה סילברשטיין, ואני סטודנטית בשנה ב' בקורנל. לפני בערך שישה חודשים העדתי בשימוע בקונגרס האמריקאי על אנטישמיות וחופש הדיבור בקמפוסים בקולג'. האנטישמיות הייתה ברורה אז, ומאז זה רק הסלים. בעוד שאמריקה היא המקום בו אני גרה, ישראל היא הבית שלי. זה המקום בו סבי וסבתי הגשימו את חלום חייהם – לעלות לארץ, ושם התמזל מזלי לחיות וללמוד במשך שנה. בהתחשב באכזריות יוצאת הדופן של מתקפת ה-7 באוקטובר, ציפיתי לשפע של תמיכה. במקום זאת, התגובה הייתה תמיכה במחבלים.

בדיוק ציינו את יום השואה, שבו אני אבלה על אובדן כל משפחתו של סבי, ומכבדת את - - - שלו שאפשר את הישרדותו בצעדת המוות מאושוויץ לדכאו. כעת, כמעט 80 שנה מאוחר יותר, הפחדים העמוקים ביותר של משפחתי התממשו – אותה אנטישמיות ארסית שאילצה את העם שלנו לתאי הגזים והתנורים, הרימה את ראשה המכוער באמריקה – ארץ השוויון והחופש, כביכול. שנאת יהודים נעוצה כל כך עמוק בתרבות הקמפוס, שהיא הפכה למנורמלת ונסבלת, כשמנהלים מעלימים עין. סטודנטים מתמודדים עם נידוי, לעג, הטרדות והתקפות פיזיות רק בגלל הזהות היהודית שלנו. מונעים מפחד לביטחוננו, הסטודנטים מסתירים סמלים של אמונה כמו כיפות ומגן דוד – מנגנון הגנה שמוכר לנו באופן טרגי לאורך ההיסטוריה שלנו.

המונח "ציוני" מופעל כלשון הרע, מילת גנאי, והוא הופך לתחליף כושל ליהודי. המונח הזה מופעל כדי להפחיד ולהטריד סטודנטים יהודים. אני רואה הקבלה ישירה בין החוויות של סבא וסבתא שלי לבין החוויות של סטודנטים יהודים בקולג' היום באמריקה. קמפוס קורנל הושחת בגרפיטי אנטי-ישראלי מספר

רב של פעמים, כאשר הקרקע מכוסה בביטויים כמו "F Israel", "Zionism = genocide" ו-"Cornell invests in genocide". קבוצות סטודנטים מקיימות מחאות בהם מעמידים פני מתים, בהן הן צועדות לתוך בניינים, נשכבות על הקרקע וצועקות במשך שעות שקורנל שותף לרצח עם.

קבוצות אלה מקיימות עצרות ללא אישור בספריות, אולמות כיתות ומסעדות, קוראות ביטויים כמו "התנגדות מוצדקת כאשר אנשים נכבשים", "מהנהר ועד הים", ו-"יש רק פתרון אחד – מהפכת אינתיפאדה". סטודנטים מנציחים אמירות ודעות אנטישמיות עתיקות יומין ברשתות החברתיות. ב-Sidechat, פלטפורמה הפתוחה רק לתלמידי קורנל, ההערות שהובאו כוללות שהציונות היא סוג של פסיכוזא מוסרית, שחמאס הוא הפחות משתי רעות, שלחטופים האמריקאים זה הגיע כי תמכו במשטר אפרטהייד, ושישראל ותומכיו מחבלים, ועוד הרבה-הרבה יותר. סטודנט לתואר שני פרסם עלילות דם בחשבון לשעבר שלו, שקבע שהציונות היא כת מוות שמרוצה רק מדם הפלסטינים. אני אישית כונתי חזיר ציוני וחרפה למין האנושי.

במקרה שזכה לתשומת לב לאומית, סטודנט עמית שלי איים ישירות על סטודנטים יהודים בקורנל בפורום מקוון, ונשבע לירות בחדר האוכל הכשר, לאנוס בקבוצה את כל נשות החזיר היהודיות ולעקוב אחריהם הביתה ולשסף את גרונם. אלו הם רק חלק מאינספור האיומים המפורשים שהופנו כלפי יהודי קורנל. ימים ספורים לאחר התקיפות, הפרופסור להיסטוריה ראסל ריקפורד התייחס לטבח האכזרי של חמאס כמרגש וממריץ בעצרת פרו-פלסטינית. במקום לגנות את מעשי הטרור הנוראיים של חמאס, הוא אימץ אותם על שינוי מאזן הכוחות ופתח עידן חדש של התנגדות פלסטינית. לאחר היעדרות קצרה, ריקפורד חוזר כעת לקמפוס ומוביל הפגנות ומזמר באמצעות מגפון בבחירות.

הסטודנטים קראו לרצח עם של יהודים ונשארו בקמפוס למרות אזהרות חוזרות ונשנות על השעיות ומעצרים שלא יצאו לפועל. הממשל באופן עקבי נכשל לאכוף את המדיניות שלו, שנועדה להגן על תלמידיו היהודים. תחת הדגל הכוזב של חופש הביטוי, קורנל הפך סביבה עוינת ליהודים. עם זאת, דרך הייסורים והנידוי אני מרגישה מחודשת ואפילו דחף חזק יותר לענוד את דסקית החטופים שלי ומגן דוד בגאווה, ולהרים את ראשי גבוה כשאני נושאת את בקבוק המים שלי עם דגל ישראל עליו בקמפוס לכל מקום. תמיד אמרנו את המילים "לעולם לא עוד", אבל כולנו עכשיו מבינים שלעולם לא עוד זה עכשיו. תודה.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה. גייקוב הרמן, בשתי דקות, בבקשה, כי אנחנו מאוד קצרים בזמן.

Jacob Herman:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

היי, תודה שאתם מארחים אותי. לצערי, החוויה של אמנדה בקורנל היא לא משהו יוצא מן הכלל אלא טרנד. אני סטודנט באוניברסיטה של דרום קליפורניה, שם רק לפני כחודש בחרו מנהלי האוניברסיטה סטודנטית מצטיינת לנאום בטקס הסיום, שהיה לה קישור באינסטגרם שלה שקרא לביטול מדינת ישראל. במקום לבטל את הנאום ולהסיר אותה מהמעמד, האוניברסיטה ביטלה את נאומה בגלל "דאגות בטיחות", תוך כישלון בגינוי הרטוריקה האנטישמית שלה. שבועות אחרי זה ראינו הפגנות כי אנשים חשבו שהיא צריכה להישאר במעמד הזה.

לאחר מכן ראינו מחאות מאהלים והמפגינים קראו סיסמאות כמו שאמנדה אמרה שקראו בקורנל – "מהנהר אל הים פלסטין תהיה חופשית", "יש רק פתרון אחד, מהפכת האינתיפאדה". היהודים כונו ציונים מלוכלכים ורוצחי תינוקות, וסטודנטים ואנשי סגל יהודים הוטרדו. וזה היה קשה לנוע בחופשיות ברחבי הקמפוס מכיוון שהמפגינים הללו יצרו שרשראות אנושיות לחסימה. בנוסף, חב"ד בקמפוס קיבלו אימיילים רבים עם איומי מוות האומרים ש-"היטלר צדק". והקבוצות הפרו-ישראליות בקמפוס קיבלו גם איומי מוות דומים. כל זאת בזמן שהנהלת האוניברסיטה תירצה את הכול בהגנה על חופש הדיבור של המפגינים הללו. אז למרבה הצער, מה שאנחנו רואים בכל קמפוסים של מכללה הוא לא ייחודי וזה מתפשט די מהר.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה. ג'ק לנדשטיין, בבקשה.

Jack Landstein:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה שהזמנתם אותי לדבר היום. אני גם סגן הנשיא באוניברסיטת מישיגן הלל. עכשיו, אשתתף בעוד שלושה שבועות במלגת ההסברה 'Take Action for Israel'. באוניברסיטת מישיגן, ביום שני, 22 באפריל – זה היה הלילה הראשון של פסח – בזמן שהלכתי לשיעור, הייתי עד לכרזה ענקית שהוצמדה לשני פחי אשפה של האוניברסיטה שעליה נכתב "תחיי האינתיפאדה". זה חסם את כל הכניסה מצד אחד לחלק המרכזי של הקמפוס המרכזי. בנוסף לכרזה זו, נכתב במספר שלטי שנאה, כמו גם קריאות במגפון שאמרו "אינתיפאדה, גלובליזציה לאינתיפאדה, אינתיפאדה" ו-"יש רק פתרון אחד, מהפכת האינתיפאדה".

כל זה במחאת האוהלים באוניברסיטת מישיגן הלל, שהמשיכה לגדול, ונכון לעכשיו, למעלה משבועיים, עד היום, זה עדיין תלוי שם. מאז ה-7 באוקטובר, האנטישמיות הסלימה במהירות. סניף ה-SJP במישיגן החל לקדם את טבח ההתנגדות בראשות חמאס, שקרה במקביל שאלפים מאיתנו, הסטודנטים היהודים, שמרו על ערנות וזהירות רק כמה ימים אחרי מתקפת הטרור. למרות שלאוניברסיטה יש מספר כללי מדיניות, הם לא הצליחו לאכוף את המדיניות שלהם, ופעמים רבות באביב הזה, במיוחד במהלך פברואר ומרץ, מפגינים סטודנטים פרצו דרך דלתות בית הספר לעסקים 'רוסי', ספריית אוניברסיטת מישיגן 'שפירו', וכיתות שונות אחרות, תוך שימוש במגפונים, קוראים "לא עוד פני, לא עוד פני, ולא עוד כסף על פשעים ישראלים", ועוד דברים כאלה שכבר שמענו היום.

בנוסף, כמה מדריכי סטודנטים לתארים מתקדמים הציעו לבטל את השיעור ולאפשר לתלמידים להשתתף בהפגנות, בשביל פוטנציאלית לקבל קרדיט נוסף או רק מעט השלכות. הדינמיקה הכוחנית הזו יוצרת סביבה מאוד עוינת ומאיימת לתלמידים יהודים, ובעיקר מאתגרת כאשר תלמידי הבוגר האלה אחראיים על ציון עבודות של סטודנטים יהודים. בזמן שיש כל כך הרבה מקרים לשתף, יש כמה רגעי מפתח בקמפוסים. לאחרונה, בחג הפסח, היו כמעט 2,000 סטודנטים שהייתה להם ההזדמנות לחגוג בקמפוס בעזרתם ותמיכתם של אנשים יהודים - ירקו על אחד מהחברים שלי.

הנשיאה של הסניף של SJP באוניברסיטה שלנו העלתה פוסט בחשבון האינסטגרם שלה "עד נשמתי האחרונה אני אחל מוות לכל אדם שתומך במדינה הציונית. מוות ועוד, מוות וגרוע מכך" - רק לאחרונה היא השלימה את התואר שלה. בנוסף, מחוץ לבניין הלל ציירו צלבי קרס על כמה ספסלים. אוניברסיטת מישיגן אינה מקום בטוח ליהודים בעת הזו. זה חיוני שאוניברסיטאות יאכפו את המדיניות שלהן כדי שהן יהיו סביבה בטוחה לסטודנטים יהודים. למרות החשכה בקמפוס שלנו, אנחנו ממשיכים לעבוד כדי שסטודנטים יהודים אחרים וגם סטודנטים ישראלים יראו שיש תמיכה ואהבה בקמפוס שלנו. תודה.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה. הדובר האחרון מארצות הברית, סטודנט באוניברסיטת קולומביה, אלישע בייקר.

אלישע בייקר:

שלום, תודה שהזמנתם אותי. אני אגיד קודם כל למשפחות החטופים שאנחנו מנסים כל יום לספר את הסיפור שלכם ושל האהובים שלכם. למרות כל האנטישמיות זה הכי חשוב לנו.

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

אני אעבור לאנגלית כי לדעתי כך אהיה מהיר יותר. אני חושב שמה שאנחנו שומעים היום זה כמובן מזעזע. מה שאני רוצה לעשות, בגלל שאני חושב שזה חשוב אם אנחנו הולכים לנסות להיאבק באנטישמיות ביחד עם הבנה משותפת של מה שקורה, אני רק רוצה לציין 4 צורות קשורות אך נבדלות של אנטישמיות שאנחנו רואים בקמפוסים ובעולם, עם התקווה הלאה שאם נבין את זה נוכל לנצל את המשאבים והאנרגיה שלנו בצורה יותר יעילה כדי להילחם בסוגים השונים האלה. אז הצורה הראשונה היא

כמובן האנטישמיות הקלאסית, שכולנו יודעים – האשמת היהודים בכל מה שאנשים רואים כדברים רעים בחברה.

אז כשציונות מכונה גזענות וישראל מתויגת ככובשת קולוניאלית, ושמתייחסים למדינת היהודים כאל משהו ייחודי בכמה שהוא רשעי – זו אנטישמיות קלאסית מהספרים. בעצם האשמת היהודים בכל מה שרע בחברה באותו זמן. הצורה השנייה, כמו ששמענו עליה הרבה, לצערי, היא קריאה לאלימות נגד יהודים. "מהפכת אינתיפאדה", "גלובליזציה של אינתיפאדה מניו יורק לעזה", "מוות למדינה הציונית". אתם יודעים, שמעתי "תחזור לפולין", שמעתי "אין לכם תרבות". אלה מילות מלחמה. הקריאות האלה לאלימות הן כמובן אנטישמיות ומכוונות נגד יהודים.

הצורה השלישית היא הדרכים שבהן יהודים מנוזים מקבוצות שונות בגלל הקשר שלהם לישראל. אז כשליהודי נאמר שהוא יכול להיות חלק מהקבוצה או שהוא יכול להיות ציוני – זו אנטישמיות, כן? כשמועדון LGBT בקולומביה כותב באימייל "ציונים לא מורשים", כן? זה בועט יהודים החוצה בגלל חלק מהותי בזהות שלהם. זו אנטישמיות. והצורה הרביעית, שדי מאגדת את הכול, זה הסטנדרט הכפול. אני יכול לומר לכם בכנות ובבהירות שאני, החברים שלי ואני חשפנו את הדברים האלה כבר שבעה חודשים. אני חושב שזה בדיוק שבעה חודשים.

וממשיכים להגיד לנו "טוב, אתם מפרשים את המילים שלהם לא נכון", "החוויה שלכם של אנטישמיות היא לא מדויקת", "תראו, יש יהודים בצד השני ולכן לעולם לא נוכל להיות אנטישמיים". אז הדרך שבה יהודים טוענים לאפליה נהיית לא לגיטימית ומכחישים אותה בגלל כמה יהודים חריגים בצד השני, וגם בגלל שאנשים רואים אותנו כלבנים אמריקאים, בניגוד למיעוט. זה סטנדרט כפול. והעובדה שזה רק ככה עם יהודים, זה אנטישמי, וזו הסיבה שאני קורא לזה צורה נפרדת וייחודית של אנטישמיות.

לסיכום: יש לנו אנטישמיות קלאסית, יש לנו אנטישמיות אלימה, יש לנו נידוי יהודים ויש לנו סטנדרט כפול. כל אלה, כמובן, קשורים זה בזה, ואנחנו צריכים להילחם בכל אחד מהם, שוב, יחד, אבל גם להבין כל אחת מהצורות האלה כמשהו נפרד, כדי שנוכל להשתמש ביעילות במשאבים שלנו. תודה שאירחתם אותי.

היו"ר עודד פורר:

(מדבר באנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה על זמנך.

(חוזר לדבר בעברית)

לפני שנמשיך בדיון עצמו, נמצאים איתנו כאן נציגי משפחות החטופים. הם מקבלים רשות דיבור בכל ועדה – גם כאן. נתחיל עם אלי שתיו.

אלי שתיו:

שלום. אלי שתיו, אבא של עידן שתיו, שחטוף שבעה חודשים, עד היום. בגלל שאנחנו ביום השואה ואנחנו מול ועדה שמדברת על הסברה בעולם, כשאני מדבר אל הוועדה הזו, שבעצם צריכה לתת הסברה לעולם, אני רוצה לציין שביום שישי הראו לי סרטים נוראיים שאף אחד עדיין לא ראה. אנשים מהביטחון. ומאז השתנתה דעתי על כל מה שנעשה. אני עד עכשיו דיברתי עסקה. סוף סוף אנחנו מקבלים איזו תגובה, אחרי חמישה חודשים אחרי הפעימה האחרונה, שאני, לפחות עושים משהו. אם אנחנו מדברים על יום השואה, אז עידן שלי הוא נכד של ניצולי שואה, גם מהצד שלי וגם מהצד של האמא.

בשואה, אני מחלק את שני המצבים – ליהודים שבעצם חיכו וקיוו מאוד לשחרורם, ואז כמובן שכולם נכנסו לתאי הגזים ומתו, ונרצחו. לעומתם, הסוג השני הוא של יהודים שהם היו פרטיזנים ונלחמו. הם נלחמו בנאצים. ומה טוב בזה? שלפחות הם עשו משהו. כל היהודים, שאר היהודים, נכנסו לתאי הגזים, והפרטיזנים עשו משהו. וזה משהו. אני משליך את זה על היום, שסוף סוף עושים משהו. אני לא יודע אם הוא טוב. הכול הוא 50%, לפה או לשם. אבל, לשבת חמישה חודשים, כשהילדים שלנו שם נרקבים, זה הרבה יותר גרוע.

הסרטים שאני ראיתי, הם מתחלקים גם כן לשניים – מה שנעשה ב-7 באוקטובר בישראל, בעוטף, ומה שקרה ב-7 באוקטובר בתוך עזה. אותן משפחות, אותם ילדים, חסונים ויפים, פשוט התעללו בהם ועשו בהם שפטים. אין להם פנים. אזרחים עזרתים, נשים וילדים, תלשו להם איברים ברחובות. תלשו להם עם

הידיים. אם אנחנו לא נראה את זה לעולם אנחנו תמיד נהיה במגננה. כשאנחנו תוקפים בעזה אנחנו צריכים לתקוף בסרטונים הללו. זו ההתקפה שלנו. אנחנו צריכים להראות אותם לכל העולם. ואנחנו נקבל לגיטימציה מכל העולם לעשות את מה שאנחנו עושים כרגע. תודה לכם.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. חנה כהן.

חנה כהן:

שלום לכולם. ענבר שלנו נחטפה מקיבוץ בארי לעזה, ושם היא נרצחה בצורה אכזרית. יש לנו סרטון שאנחנו העדפנו לא לראות – את אופן הרצח בו היא הוצאה להורג. ענבר היא דור שלישי לשואה. סבא ראול מיישובסניק, ישראל, עלה לארץ מרומניה. בגיל 6 הוא איבד חלק ניכר מבני משפחתו. הוא היה יכול לעלות לכל מקום בעולם – לארצות הברית, לשוויץ, אבל הוא בחר בארץ ישראל מתוך ציונות. הוא האמין שבארץ ישראל הוא יוכל להקים משפחה שתהיה מוגנת. תהיה מוגנת במדינת היהודים. אבל, לרוע מזלו של סבא ראול, סבא ישראל, הנכדה האהובה שלו הוצאה להורג ביום שבת השחורה רק בשל היותה יהודיה.

זו הסיבה שהנכדה של סבא ראול הוצאה להורג. אני מדגישה שוב – רק בשל היותה יהודייה. ענבר לא עשתה שום דבר רע לאף אחד. ענבר יצאה למסיבה. ילדת טבע, ילדת חופש. ילדה שהאמינה בשלום, ילדת אהבה – נרצחה בידי נאצים. אני קוראת להם נאצים, תאבי בצע, תאבי רוע. הם העמידו את ענבר שלנו בשורה. הם עמדו בשורה והעמידו את ענבר שלנו מולם וירו בה כל אחד בתורו. ריססו אותה בכדורים.

אני לא רוצה לספר לכם מה הסבא – שלא נדבר עלינו – מה סבא ראול מרגיש. אחרי רצח כזה נתעב, פעם שנייה לעבור שואה. כשהנכדה האהובה שלה, שהוא בחר לגדל אותה פה בארץ ולא בארצות הברית, כי הוא חשב שפה אנחנו נהיה מוגנים, היא נרצחה בדיוק איך שנרצחה משפחתו בשואה.

תארו לכם מה סבא ראול, בן אדם שעבר את גיל 80, צריך להרגיש כשהוא עובר שואה שנייה. תתארו לכם. הנכדה של סבא ראול עדיין שבויה בעזה. הגופה שלה. סוחרי הגופות האכזריים עדיין מחזיקים בגופה של הנכדה של סבא ראול בעזה. אני לא צריכה לספר לכם על השואה ועל מה שקרה שם, שחלק מהאנשים אפילו לא זכו לקבורה. חלק ממשפחתו של סבא ראול לא נקברו, וגופתם לא עלתה לארץ. היום סבא ראול עובר את אותה שואה עם הנכדה הבכורה והאהובה שלו. לנכדה של סבא ראול, שנרצחה בידי הנאצים, אין קבר. אין לה קבר. אין לה. לסבא ראול אין גופה. אין גופה פה להעלות.

אני רוצה להגיד לכם שהמדינה שלנו, בשבת השחורה, מדינת ישראל, עד היום חשבנו שאנחנו מוגנים אבל בשבת השחורה הבנו שאנחנו מופקרים בתוך המדינה שלנו בדיוק כמו שהיהודים היו מופקרים באירופה. תודה רבה.

היו"ר עודד פורר:

תודה. שי דיקמן.

שי דיקמן:

תודה. (אומרת באנגלית) אני אדבר באנגלית.

היו"ר עודד פורר:

יש תרגום סימולטני.

שי דיקמן:

זה בסדר.

(מדברת באנגלית, להלן תרגום חופשי)

שמי הוא שי, ואני בת דודה של כרמל גת. אני כאן כי כרמל, בת דודתי היפה, בת 39, מוחזקת כבת ערובה בעזה כבר 214 ימים, יחד עם עוד 131 אזרחי ישראל.

ראשית, אני רוצה להודות לכם. תודה לכם, בארצות הברית, שאתם עומדים לצידנו, שאתם משתפים את סיפורנו. ואני רוצה לומר שאני מצטערת על מה שאתם עוברים – על ההתקפות, על העלבונות, ההטרדות והאלימות שאתם צריכים לספוג כי אתם תומכים בנו. עכשיו יש לנו הזדמנות להבהיר את הערכים שלנו. קודם בשביל עצמנו, וגם בשביל העולם. אם צה"ל, שזה צבא ההגנה לישראל, שאמור להגן עלינו, וההישגים בשדה הקרב שאמורים להגן עלינו, ועדיין מגנים, אז עכשיו יש לנו את ההזדמנות לנצל את מה שכבר השגנו כדי לעשות עסקה.

בגלל שהערכים העליונים שלנו כאן בישראל, כיהודים, כישראלים, כבני אדם, זה ערך החיים. ועכשיו, החיים של האנשים שלי ושל בת דודתי התמימה, שהיא הבן-אדם הכי מלא חמלה שאני מכירה – תמיד מקשיבה, זאת שתמיד יודעת איך להרגיע אותך כשאתה עצוב, לתת לך עצה טובה כשאתה צריך אחת, ורק להקשיב למי שצריך את זה. זאת שישבה בממ"ד ב-7 באוקטובר והקריאה לאחיניתה בת ה-3 וחצי סיפור כדי להרגיע אותה מההפצצות, לפני ששתייהן נחטפו. אז לכרמל מגיעה לחזור הביתה. וזה הדבר הכי חשוב עכשיו.

אז אני רוצה להודות לכם על שאתם עומדים לצידנו ועוזרים לנו בגינוי חמאס, שאתם משתפים את הסיפורים שלנו ומסבירים מה עברנו. ואני רוצה לוודא שהדבר הכי חשוב עכשיו, וזה ברור לכולנו, הוא להחזיר את האנשים האלה הביתה.

היו"ר עודד פורר:

תודה. מר סיגל.

לי סיגל:

שמי לי, אח של קית'. מי שלא מכיר את קית' ואביבה ואת המשפחה הנפלאה שלהם כנראה לא נמצא בכדור הארץ בשבעת החודשים האחרונים. אני מקווה שאין אחד או אחת שלא מכיר אותם ולא ראה את אח שלי לפני יותר משבוע בסרטון. מי שלא – חובה לראות. גדלתי בארצות הברית, אני בוגר אוניברסיטה בארצות הברית. אח ואחות של קית' בוגרי אוניברסיטאות בארצות הברית. יהודים גאים, ציונים פעילים. התמיכה של יהדות ארצות הברית, תפוצות בכלל, חשובה ברמות. אנחנו צריכים לכבד ולתמוך בכל התפוצות על כל גווניה בלי להסס.

אני רוצה לחזק את המילים שאנחנו בישראל במצוקה קיומית. זאת המשימה הראשונה גם של הוועדה הזאת וגם של ארצות הברית. בארצות הברית הם יודעים את זה. אני לא בטוח שכאן אנחנו יודעים את זה עד לרמה שבה ארצות הברית יודעים את זה ומרגישים את זה על בשרם. אנטישמיות זה דבר שקיים הרבה שנים בארצות הברית. כבר אמרו את זה. זה לא התעורר עכשיו. עכשיו זה סגנון קצת שונה, אבל מה זה משנה? אנטישמיות. יש לישראל זמן לעזור ליהדות בחו"ל להילחם באנטישמיות – אין לנו זמן להציל את אח שלי והחטופים שבחיים, ואלה שלא בחיים, יושב-הראש, שנשיב אותם לקבורה מכבדת ומכובדת בארץ שלהם.

היו"ר עודד פורר:

אמן.

לי סיגל:

אני חושב שהרשות המחוקקת, נבחרה הציבור, אתם כאן כדי להביא את המדינה למקום טוב יותר. אם זה לא בא מלמעלה, מהקבינטים האלה והאחרים, שיבוא מלמטה. ואני מבקש מכם, אני חושב שזה מובן מאליה שאתם צריכים לפעול. לסגור את העסקה. נקרא לזה עסקה אבל זה לא עסקה, זה להחזיר אנשים בחיים. לסגור את זה מחר. ושנמשיך לשקם ולהשתקם, ונגיע למקום טוב יותר. ולא להישאר בתהום, איפה שאנחנו נמצאים עכשיו.

היו"ר עודד פורר:

תודה. אחרונת הדוברים, ליאת אריאל, בת דודה של שלומי זיו.

ליאת אריאל:

שלום לכולם. אני אדבר מהר. אני בת דודה של שלומי זיו, שנחטף ממסיבת ה'נובה'. הוא עבד בחברת האבטחה ונחטף משם בעת שפינה את המבלים ופתח את שערי החירום כדי שכולם יצאו משם, עד כמה שניתן, בבטחה. ככה הוא נחטף. אחד הדברים שהביאו את המשפחה שלנו לפתח את 'מיזם המשקפיים של שלומי', שאני לא מאמינה שאתה מכיר, חבר הכנסת עמיחי שיקלי, ואני אשמח שתכיר. בעצם, כששמענו בארצות הברית, במדשאות של סטנפורד וייל והרווארד, אמירות כמו "מגיע להם את מה שקרה להם כי הם רקדו על אדמה גנובה", וכל מיני דברים כאלה שנאמרו באוניברסיטאות לאורך כל החודשים.

אני הבנתי שאנשים שם לא כל כך מבינים מה באמת קורה פה. אתם חייבים להבין שאמריקה, ארצות הברית, אירופה – מלא אוניברסיטאות, דור Z שמחורפן לגמרי, צורך תעמולה גסה, גסה, מאיראן ומסוריה, ואלוהים יודע מאיפה, בטיקטוק, ואנחנו מקבלים את זה באקסטרים. אנחנו מקבלים את זה באקסטרים עכשיו באקדמיות. וזה לא רק האקדמיות בעולם, אגב, כן? אנחנו יכולים להתייחס גם לאקדמיה הישראלית לא פחות ולדברים שמתרחשים פה. הדברים האלה דורשים טיפול, והם צריכים להיות מטופלים כאן, בפורומים האלה, ומכאן לצאת.

עכשיו, שאלתם מקודם מה אפשר לעשות ואיך אפשר להנגיש ואיך אפשר להסביר, אז הנה – אנחנו פיתחנו פה מוצר. חוויה של שמונה וחצי דקות שבה אתה רוקד ומבלה במסיבה עד שמתחילה תקיפה, ואז אתה נחטף מהמסיבה, ובסוף אתה בשבי עובר התעללות. מעיני חטוף. מהעיניים של שלומי, כל מה שיכולנו לדמיין. לא רק שלומי, כל מי שהיה במסיבה הזאת. יש כאן עדות חיה ואמיתית למה שהיה שם ולמה שעד היום חווים האהובים שלנו בשבי, על לא עוול בכפם. לא בגלל שהם רקדו על אדמה גנובה. כי זאת הייתה אדמת מדינת ישראל.

והדבר הזה דורש טיפול דחוף ביותר כי זה רק מחמיר ומחמיר. אני אדבר בכובע נוסף. אני בעצמי דוקטורנטית באוניברסיטה העברית. אני בבית הספר לחינוך. והדוקטורנטים פה, החוקרים הצעירים פה, העתיד של מדינת ישראל, חוששים שלא יהיה להם איפה ללכת ללמוד את הפוסט-דוקטורט שלהם. אני לא יודעת אם יהיה לי מקום לפוסט-דוקטורט בעתיד באיזושהי אוניברסיטה שהיא בליגת הקיסוס. אני בוגרת "פולברייט" בתואר השני שלי, זאת אומרת, בשאיפה שלי, מי שמכיר קצת את האקדמיה, אני גם אעשה את הפוסט-דוקטורט שלי בעתיד – אין איפה. אין איפה עבור מישהו כמוני.

היו"ר עודד פורר:

ברור.

ליאת אריאל:

וזה משהו שצריך להבין אותו, את המצוקה הגדולה. בסוף, המחקר מקדם את המדינה. וחשוב לי מאוד שתדעו שזה קיים וזה נוכח, וזה יכול להגיע לכל מקום בעולם כדי לעזור לנו בהסברה ולהשיב את האהובים שלנו הביתה. שיבינו כבר מה הם חווים שם בשבי, היום 7 חודשים. תודה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. אני חושב שמהדברים החשובים שנאמרו כאן, גם על נושא ההסברה, אנחנו נעבור לנושא הדיון. רק לפני שאני אתן לך, השר, כמו שאמרתי, הבעיה הזו. אנחנו עוסקים בדיון באנטישמיות בעולם, אבל זאת לא בעיה של העם היהודי בתפוצות בלבד. זאת בעיה שהיא אסטרטגית למדינת ישראל ולעתיד המדינה. אנחנו קיימנו למעלה מעשרה דיונים בנושא הזה. אני יכול לומר שכבר ביולי 2023, בדיונים כאן, עלה הנושא של העלייה באנטישמיות והחוויות שחווים הסטודנטים בארצות הברית, והצורך שלהם להסתיר את היהדות שלהם ולהסתיר כל סממן יהודי. כמובן שמאז ה-7 באוקטובר הדבר הזה החמיר עוד יותר.

כמובן שהאחריות על סטודנטים ועל היכולת שלהם ללמוד בקמפוסים היא קודם כל על הממשל בכל מדינה ומדינה, ופה יש איזושהי אחריות דיפלומטית למדינת ישראל לדרוש את זה בהיבט הזה. יחד עם זאת, צריך לזכור שלנו כמדינה, ופה אולי אני אומר לממשלה, יש אחריות לפעול בתחום ההסברה ובתחום מדיניות החוץ אל מול המדינות הרלוונטיות. תכנים אנטישמיים מופצים ברשתות החברתיות מאז ה-7 באוקטובר. הם הופצו גם קודם אבל מאז ה-7 באוקטובר בעוצמה הרבה יותר גדולה. שורה ארוכה של סיכומי דיון כאן ביקשו מהממשלה לקדם חקיקה שתאפשר להטיל סנקציות כלכליות על הרשתות החברתיות. החקיקה הזו לא מקודמת פעם אחר פעם אחר פעם.

זה חוק שכבר עבר בכנסת הקודמת בקריאה ראשונה ומשום מה הממשלה נמנעת מלקדם אותו. אז התכתבתי עם שר המשפטים ועם שר התקשורת. שר התקשורת רצה ושר המשפטים לא רצה. אני אומר לך את האמת, זה פשוט כבר לא מעניין. כי לא יכול להיות שכשאנחנו מקיימים כאן דיון על הסרת תכנים אנטישמיים מהרשתות עולים משרדי הממשלה ואומרים "הצלחנו להסיר 5,000". 5,000 מתוך סדר גודל של מיליון וחצי תכנים זה באמת לנסות לייבש את הים בכפית.

דבר נוסף זה הפעילות אל מול המדינות השונות ומשרד החינוך האמריקאי בהכרזה על הציונות כערך מוגן באוניברסיטאות בארצות הברית. זה חלק דרמטי מבחינת היכולת של הסטודנטים לפעול שם. זו פעילות שחייבת להיות פעילות דיפלומטית. היא לא תצליח לבוא בשום דרך אחרת. זה נעשה בעבר בהצלחה. הסיפור של ה-BDS, נלחמו בו בהרבה מאוד מובנים עם החקיקה שעברה במדינה כנגד מי שרוצה להחרים את מדינת ישראל, והדבר הזה פועל עד היום, אגב. ולכן אני אומר שהמסבר הזה, שהוא באמת משבר, אבל הוא יכול להיות הזדמנות רק אם יתחילו לפעול בעניין הזה. יתחילו לפעול בעניין הזה זה תוכנית לאומית כנגד הנושא הזה. גם זה מופיע בסיכומי הדיון שלנו, אם תעבור עליהם, על עשרת הסיכומים הקודמים.

פשוט צריך להוציא מהכוח אל הפועל. זה לא עכשיו, זה לא יכול להיות משהו וולונטרי, זה לא יכול להיות רק היוזמה המקומית של מישהו פה ומישהו שם – חייבת להיות מערכה מאורגנת, משומנת. וכשאני אומר משומנת אני מתכוון לתקציב שהוא גם תקציב ממשלתי לטובת העניין הזה, כי זה אינטרס של מדינת ישראל. זה לא משהו שנחמד שיהיה. זה חובה. זה ביטחון של הסטודנטים שלנו שלומדים שם, של הישראלים שלומדים שם. זה ביטחון של היהודים שלומדים שם. זה העתיד של האקדמיה הישראלית, שתלוי גם הוא בשיתופי הפעולה המחקריים עם האוניברסיטאות האלה. וצריך להתחיל, ממשלת ישראל צריכה להתחיל להסתכל על האיום הזה בצורה אחרת. מכאן אני אתן לך.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה רבה על הזכות לדבר בפורום החשוב הזה, ועל עצם קיומו של הדיון. אני דווקא רוצה להתייחס מהתכלית לממד הרעיוני, ולא בסדר ההפוך. אני רוצה בפתח דבריי להודות לשותפים שלנו בארצות הברית; ליושב-ראש ועדת הנשיאים, ויליאם דארוף; לאריק פינגרהאט, נשיא הפדרציות – שבאמת עושים עבודה יוצאת מגדר הרגיל שמרבית אזרחי ישראל לא חשופים אליה. גם בקידום חקיקה, והחקיקה שעברה ברוב מוחץ בקונגרס, באשר לאימוץ הגדרות IHRA. זה דבר שהוא דבר דרמטי. וגם על תמיכתם במדינת ישראל בכל חודשי המלחמה בהיקפים אסטרונומיים, ועל זה דיברנו בדיון אחר. אז קודם כל, תודה לשותפים שלנו.

הדבר השני הוא שאנחנו עוקבים מקרוב. גם ברמה של השטח; של שליחי הלל, שליחי עולמי וחב"ש – כל ארגוני הסטודנטים בקמפוסים – כדי לשמוע מכלי ראשון על החוויות של הסטודנטים שנמצאים שם ולהבין לאשורו את המצב בשטח. אנחנו מדברים על פעילות, כפי שנאמר פה, שהיא לא ספונטנית בעליל אלא פעילות מאורגנת על ידי שורה של ארגונים כמו SJP (Students for Justice in Palestine), AMP (American Muslims for Palestine) וארגונים אחרים בעלי אוריינטציה איסלאמיסטית ברובם. ארגונים שחלקם גם בעלי זיקה לחמאס ולארגונים מהסוג הזה, שבעצם פועלים בעשרות קמפוסים ועומדים מאחורי ההפגנות האלה.

כמחצית מהמפגינים הם בכלל לא סטודנטים בקמפוסים אלא בעצם אנשים שמגיעים לשם. חלקם גם מגיעים במימון. יש, לצערנו, גם ארגונים רדיקליים יהודיים שממומנים בין היתר כל ידי דמויות כמו ג'ורג סורוס, "Jewish Voice for Peace" (JVP), "IfNotNow" – חבורות רדיקליות של יהודים אנטי-ציוניים. זה לא משהו מרגש. היו לנו תמיד סחבות כאלה לכל אורך ההיסטוריה.

קריאה:

לא להשמיץ, בבקשה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אני את "Jewish voice for peace" אשמיץ כמה שבא לי ומתי שבא לי. "אוהבי ה' שינאו רע". עכשיו אני אמשיך ואומר שהפעילות הזאת, הפעילות האנטישמית בקמפוסים, כנגדה אנחנו מייצרים כמה מענים. צריך לומר שהמענים האלה הם מוגבלים, קודם כל. אתה מדבר על מוסדות פרטיים בארצות הברית. עיקר הפעילות שמתבצעת כנגד התופעות האלה מתבצעת בארצות הברית, וגם צריך לומר כאן, באמת להצדיע לאלים סטפניק, מהמפלגה הרפובליקנית, שבשימועים שלה היא קודם כל חושפת את

העוולות בקמפוסים לכל עיני העולם כולו, וגם לעיני הציבור האמריקאי, וגם יודעת לדרוש מהם אחריות להיעדר המנהיגות, היעדר אומץ הלב ובעצם הקבלה שבשתיקה של אנטישמיות חמורה בקמפוסים. באמת עושה עבודה יוצאת מגדר הרגיל.

מה אנחנו עושים מכאן? הדבר המרכזי הוא שפנינו עוד לפני המחאה בקולומביה, שעשתה רעש גדול, למוסדות פה בישראל, מוסדות אקדמיים, כדי לראות מה יש בהקשר של תוכניות שמאפשרות קליטה של סטודנטים יהודים שרוצים לעשות פה לימודים. לא דווקא לעלות, אבל ללמוד באוניברסיטאות בארץ ישראל. אנחנו קבענו להקצות לטובת העניין הזה במידי חמישה מיליון שקלים. פותחים קול קורא לקמפוסים שיש להם תוכניות עבור סטודנטים יהודים שרוצים לבוא וללמוד פה תואר או סמסטר וכדומה. זאת פעולה מיידית אחת.

מעבר לזה, כל הארגונים שפועלים בקמפוסים הגדולים, כיום הם מתוקצבים – הלל, חב"ד עולמי – קיבלו תקציב מיוחד למלחמה למאבק באנטישמיות. וכרגע יש גם קול קורא חדש כדי לאפשר לארגונים קטנים יותר גם.

היו"ר עודד פורר:

מה ההיקף התקציבי?

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

9 מיליון שקלים בבסיס, עוד 4-5 מיליון שקלים שהם קיבלו ספציפית למלחמה למאבק באנטישמיות. ועכשיו עושים קול קורא חדש כדי לתת לשחקנים נוספים, שהם פחות גדולים אבל חלקם הרבה יותר פרואקטיביים כנגד אנטישמיות, כדי שגם הם יוכלו להנות מתמיכתה של מדינת ישראל. הפעילות השלישית, שהיא אולי הכי חשובה, היא פעילות מחקרית. אנחנו יושבים על הזנב של הארגונים האלה, של ה-SJP, לעקוב ולראות מאיפה בדיוק מגיעים מקורות המימון. הממצאים האלה יתפרסמו בקרוב. אני חושב שגם יש לזה פוטנציאל מאוד משמעותי מבחינת מה שייחשף לציבור הרחב. בעיקר מעבר לים.

עכשיו, לממד הרעיוני, שאני חושב שחשוב מאוד רגע להתייחס אליו כדי להבין את עומק ההזדמנות שנוצרה פה, כי בתוך המשבר הזה יש גם הזדמנות אדירה. קודם כל, ברמה היהודית, מה ששומעים מסטודנטים זה שהיום יותר מתמיד חשובה להם זהותם היהודית. שהיום יותר מתמיד חשוב להם לעמוד זקופי קומה כנגד המלעיזים, כנגד המקטרגים על הציונות. הם רוצים להעמיק חקר, הם רוצים לשאול שאלות, הם רוצים להתקרב. הם מרגישים את הביחד הזה של יהודים בעת צרה, שמתכנסים יחד ונאבקים יחד. וזה דבר שיש בו חשיבות. יהיה מי שיוותר, יהיה מי שיגיד "זה גדול עליי", "זה כבד עליי" – זה היה ככה כל ההיסטוריה. אבל יהיו גם רבים שדווקא בגלל הלחץ הזה יתחברו יותר אל הזהות שלהם וילחמו.

הדבר הנוסף שצריך להבין הוא שהעם היהודי, מדינת ישראל, זה לא כל הסיפור, זה יותר גדול. יש פה שתי תנועות בוקטוריות שונים. תנועה אחת היא, נקרא לזה תנועה ניאו-מרקסיסטית, פרוגרסיבית, אנטי-ציונית עד העצם, שמאשימה אותנו בקולוניאליזם, באפרטהייד, בגינוסייד, בכל חטאי המערב. זו תנועה אחת. זה הצד האדום. הצד השני, הירוק, הוא צד איסלאמיסטי שפועל נגדנו ממניעים גיאהדיסטים. גיאהדיסטים שהם כן אנטישמיים וגם כן אימפריאליסטים איסלאמיסטים. אלה שתי התנועות. זה נקרא הברית האדומה-ירוקה.

עכשיו, הברית הזו לא מכוונת אך ורק נגד העם היהודי. היא לא מכוונת אך ורק נגד הציונות. וכל מי שמחזיק פה חשבון אינסטגרם, פייסבוק, טוויטר – אחד מהם – כנראה ראה בשבוע האחרון את התמונה שכל ארצות הברית התעסקה איתה, וזה סטודנטים צעירים מגנים על דגל אמריקה. כי התנועה הזאת לא באה כדי לתקוף את העם היהודי - היא באה לתקוף את אמריקה, את אורח החיים האמריקאי, את חירויות הפרט. זה מה שמונח פה על הכף. זו מתקפה כנגד הציוויליזציה המערבית, מכיוון ניאו-מרקסיסטי ומכיוון גיאהדיסטי.

שתי תנועות טוטליטריות שמתעבות את האמת, שמתעבות ערכים לאומיים, שמתעבות את המושג של ערכים יהודים או נוצריים. והברית של מדינת ישראל עם השותפים שלה בארצות הברית ובאירופה, חייבת להיפטר ממה שניסינו בעבר – לייצר מצע משותף על בסיס עגבניות שרי וסטרט-אפ ניישן. בכל האהבה שלי לעגבניות שרי, ואגב, אני מודה שיש לי חולשה לעגבניות שרי. אבל זו לא הדרך לייצר בריתות. אנחנו צריכים לדבר את קולה של הציונות האוטנטית, את קולו של עם ישראל. את קולם של ערכים לאומיים, את הקול של זכותנו על נחלת אבותינו כאן בארץ ישראל, כאן בארץ חמדת אבות.

היו"ר עודד פורר:

אז איך אתם עושים את זה?

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

זו שאלה מה אתה אומר ואיך אתה מדבר למול הקהלים האלה? האם אתה בא ואתה שם את האמת שלך או שאתה אומר שלישראל יש את הזכות להגן על עצמה. כי הזכות להגן על עצמנו או הטענה שאנחנו כאן כיוון שהייתה שואה היא לא מחזיקה מים והיא גם לא נכונה. אנחנו לא כאן כיוון שהייתה שואה – אנחנו כאן כיוון שזו ארץ ישראל. וזו המולדת.

היו"ר עודד פורר:

אין מחלוקת על זה, אבל אדוני, השאלה היא - - -

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

יש לנו הרבה מחלוקת. השאלה עם מי אתה מדבר.

היו"ר עודד פורר:

לא, השאלה היחידה היא מה עושה ממשלת ישראל כדי לקדם את הנרטיב הזה וכדי להיאבק? סליחה, אני אומר, תראה, אני רוצה לדעת מה הם ההיקפים התקציביים וכמה הממשלה מושקעת בזה. עכשיו, כשאני אומר הממשלה, ולצערי, זאת לא הממשלה היחידה, בממשלה הזאת זה קיבל כמובן קיצוניות יתר – הדבר הזה מפוזר בין 4-5 משרדי ממשלה שמתעסקים בתקציב.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

זה לא נכון. זה לא נכון.

היו"ר עודד פורר:

אני מכיר את התקציב גם במשרד העלייה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אין 4-5 משרדי ממשלה שעוסקים בזה.

היו"ר עודד פורר:

גם אצלך. גם במשרד של אורית סטרוק, גם במשרד החוץ, גם במשרד ראש הממשלה, שיש יועץ לטובת העניין הזה. ויותר מזה, כשפניתי ללפ"מ כדי להבין כמה מושקע - - -

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אין מאבק ב-BDS במשרד העלייה.

היו"ר עודד פורר:

אני לא מדבר על מאבק ב-BDS.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אז על מה אתה מדבר?

היו"ר עודד פורר:

אני מדבר על המאבק באנטישמיות. ה-BDS זה נקודה אחת. זה נקודה אחת של המאבק שלנו באנטישמיות. במאבק שלנו באנטישמיות, ואתה הצגת את זה מצוין, יש פה מאבק נגד פעילות מאורגנת, ממומנת, משומנת. ובצד השני, אם אנחנו לא נשים, ואני לא מכיר, יכול להיות שיש כזו תוכנית שעברה בממשלה. אני רוצה להבין מה התוכנית של הממשלה כדי לעסוק בזה בצורה מסודרת, מאורגנת וממומנת, בין היתר באמצעות כל ה-NGO's שנמצאים חלקם פה. אבל, בסוף צריך להיות איזשהו קו מנחה וגם כסף, לכל הסיפור הזה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אז קודם כל, התקציב, מהבדיקה שלנו, בסך הפעילות שעוסקת בתחומים האלה, עומד על כ-60 מיליון שקלים רק ממשרד התפוצות. אבי יכול תכף להרחיב על הפירוט של אותם 60 מיליון שקלים. האם 60 מיליון השקלים האלה לעומת מאות מיליארדים שהשקיעה קטר בקמפוסים בארצות הברית, זה ייתן עכשיו את המענה? אני מסכים איתך שהתשובה לזה היא לא, וצריך להשקיע בזה יותר משאבים. ואנחנו מתכוונים לדרוש משאבים נוספים כדי להתמודד עם הדברים האלה בצורה יותר יסודית ויותר עמוקה. בנקודה הזאת אני מסכים איתך במאת האחוזים. תודה רבה לכם על ההזדמנות לשוחח פה בפני הוועדה.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

רגע, אבל, השר, אם כבר אנחנו כאן, תגיד, יכול להיות שאם נתקוף את נשיא ארצות הברית אז זה גם כן יוסיף לזה? אין אחריות כזאת?

היו"ר עודד פורר:

את הדיון האישי שלכם, תעשו אחר כך.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אוקיי, כן, תודה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אני חושב אבל שנשיא ארצות הברית, סליחה, כן? מר צדקן שחצן - - -

אלעזר שטרן (יש עתיד):

לא, לא, אני בעד דיון.

היו"ר עודד פורר:

לא, לא, לא.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

יש לך אחריות.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אני אשיב.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אני חושב שיש לך אחריות.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

הוא פנה אליי, אני אשיב.

היו"ר עודד פורר:

אפילו שהוא פנה אליך – אני עדיין מנהל את הדיון.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

הוא פנה אליי. אני חושב שנשיא ארצות הברית היה יכול להיות הרבה יותר חד בהתבטאות שלו כנגד אנטישמיות - -

היו"ר עודד פורר:

סליחה. עמיחי, תכבד טיפה את המקום שאתה נמצא בו.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

- - ולא לומר "אני גם מגנה אנטישמיות וגם מגנה את מי שלא יודע מה קורה בעזה".

היו"ר עודד פורר:

עמיחי, אני מבקש.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

הוא היה יכול להיות הרבה יותר חד, וזאת הציפייה ממנו. שמעת? תודה רבה.

היו"ר עודד פורר:

בכל הכבוד, אדוני השר, אתה נמצא פה, אתה גם לא חבר כנסת עכשיו.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אני אשיב. למרגיזים ולמכחישים.

היו"ר עודד פורר:

אתה תשיב למי שאתה רוצה, אבל אתה מדבר פה גם ברשות דיבור וגם תתייחס בכבוד לחברי כנסת, כמו שאני אדרוש שהם יתייחסו בכבוד אליך. לא בכינויים ולא בשמות.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

בסדר, קיבל תשובה.

היו"ר עודד פורר:

לא, אני מבקש ממך שתחזור בך מהכינוי האישי, כי היה פה כינוי אישי. הוא לא כינה אותך בכינוי אישי.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אני מוותר על זה.

היו"ר עודד פורר:

בצורה הכי ברורה. ובסופו של יום, אנחנו יכולים להתווכח - - -

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

הוא ביקש פרובוקציה – קיבל.

היו"ר עודד פורר:

אתה יכול להתווכח איתו, אין לי שום בעיה, אבל לא בצורה הזו.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

בסדר, אני לא פתחתי פה בפרובוקציות.

היו"ר עודד פורר:

אנחנו ניסינו לברר, אני כן יכול להגיד לך, לקראת הדיון מערך ההסברה, לשכת פרסום ממשלתי – כמה משקיעה ממשלת ישראל בפרסום ברשתות החברתיות, לפי חלוקה לרשתות. מחודש ינואר 2023. כמה המדינה משקיעה במיגור האנטישמיות ברשתות החברתיות – אי אפשר להשיג את הנתונים האלה. לא כנסת ישראל, אני יודע שיש תנועה לחופש מידע שביקשה את הנתונים האלה. רודפים אחרי הנתונים האלה. אז הנה, אני אומר לך, אתה שר בממשלה – תביאו את הנתונים, תשימו לא רק מה עושה המשרד, והמשרד שלך בסוף - - -

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

כל נתון שקשור אלינו, תקבל אותו לפרטי פרטים.

היו"ר עודד פורר:

לא, המשרד שלך, חלק מהמשימה שלו בממשלה, אני אומר לך, היא גם להוביל איזשהו תכלול ותוכנית לאומית, וגם זה כבר מה שביקשנו לפני חודשים ארוכים. כי חייבת להיות פה פעילות משותפת. זה לא הביזנס הפרטי, לא של עמיחי שיקלי ולא של שר החוץ ולא של שרת ההתיישבות ולא של שר העלייה והקליטה. זה הביזנס של מדינת ישראל. המאבק באנטישמיות הוא העסק של כולנו. ובמובן הזה חייבים לשתף פעולה. זאת הבקשה שלנו. אני לא חושב שהיא מופרזת. לרכז את כל המשאבים הממשלתיים כדי שתהיה תוכנית מסודרת לעניין הזה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה.

היו"ר עודד פורר:

כן, חברת הכנסת צגה מלקו, בבקשה.

צגה מלקו (הליכוד):

כבוד השר, אדוני יושב-הראש, מכובדים, זה באמת דיון מאוד-מאוד חשוב. אני, בתור עולה חדשה, בטוחה שרוב העולים יסכימו איתי, שלא חשבנו שבארץ ישראל, בירושלים, שאנחנו נדבר על אנטישמיות. חשבנו שעלינו, שעברנו את האנטישמיות, כל אחד מאיפה שהוא בא, ושעכשיו אנחנו בטוחים. אבל, כשאני מסתכלת היום, אפילו במכללת דוד ילין, איך שהם מתייחסים לחיילים שלנו, סטודנטים ערבים, מה שפורסם – מזעזע. בתוך מדינת ישראל, בירושלים. שלא נדבר בחוץ לארץ. זה לא אומר שבחוץ לארץ זה בסדר, אבל זה דבר מאוד-מאוד מזעזע. לא יכול להיות שאצלנו במוסדות להשכלה גבוהה שדברים כאלה קורים ואנחנו שותקים. זה לא מתקבל על הדעת.

לגבי האנטישמיות בקמפוסים, ראינו. כבוד השר, חבל שהוא הלך, אחד הדברים שאני מסתכלת עליהם זה סטודנטים יהודים שיבואו לפה לישראל לסמסטר או שנה ללמוד, זה מאוד חשוב, אבל גם אחד הדברים החשובים באנטישמיות, נכון שיש את המאורגן, ממומן, אבל גם יש בורות. יש בורות. יש אנשים בחו"ל שלא יודעים איזה סוג אנשים חיים במדינת ישראל. אני חושבת שאם יש יהודים שחורים בישראל, כמוני, רובם לא יודעים. ואפילו אני נתקלתי, פעם יצאתי למשלחת באירלנד, והיינו קבוצה של ישראלים, הסברנו על ישראל – סטודנט באוניברסיטה של דבלין שאל אותי "תגידי, את יהודייה?", אמרתי לו שכן, "את ישראלית?", "כן", "אבל את לא דומה להם". תחשבו על זה.

ברגע שלבן אדם יש דימוי של מה צריך להיות ישראלי ומה זה אומר להיות יהודי. לכן, גם אחרים צריכים לבוא לפה ללמוד. לא רק היהודים, אלא גם אחרים. יהודים, ממילא, אתם יודעים, זה כבר ברמה הבינלאומית, אנחנו מגויסים, זו בעיה שלנו. לכן, אדוני יושב-הראש, את הדבר הזה, בבורות אנחנו יכולים להילחם ברגע שאלה שגם מתנדדים או לא בטוחים, לא תומכים, שהם יבואו וילמדו ויראו את ארץ ישראל. את זה הייתי רוצה להגיד לכבוד השר. בתוכנית שלו צריך להכניס את זה.

היו"ר עודד פורר:

תודה. אנחנו נעשה את זה חבר כנסת ומוזמנים כדי לגוון את הדיון הזה לחברי הכנסת. ג'וש שוורץ.

ג'וש שוורץ:

תודה רבה. אני רוצה להודות ליושב-הראש על הדיון החשוב הזה. אין ספק שרמת האנטישמיות בעולם היא הכי גרועה מאז שנות ה-30. אין ספק שהמצב בקמפוסים הוא הכי גרוע אי פעם. הסוכנות היהודית זיהתה את הנושא של הקמפוסים למעלה מ-20 שנה. לפני 20 שנה שלחנו את השליחים הראשונים לקמפוסים. היום יש לנו למעלה מ-100 שליחים בקמפוסים בכל העולם. חשוב לציין, למרות שהדיון היום מתמקד בארצות הברית, שהבעיה בקמפוסים היא בעיה שהיא כלל עולמית. מסתכלים על דרום אמריקה, אירופה, פריז, דרום אפריקה. הבעיה היא לא רק בארצות הברית, וסטודנטים יהודים הם תחת מתקפה אנטישמית. הפגנות בכל העולם, גם מעבר לארצות הברית. אז חשוב לציין את זה.

100 השליחים של הסוכנות הם ישראלים שיוצאים אחרי הצבא לבין שנתיים לשלוש לשרת בקמפוסים, רובם בשיתוף עם הלל. השליחים עובדים עם כלל הארגונים היהודים בקמפוס ומהווים המשאב הישראלי בקמפוס. אחד היתרונות האסטרטגיים של השליחים שלנו הוא שהם נמצאים שם כל הזמן. הם יוצאים לשנתיים עד שלוש והם נמצאים בזמנים הטובים, הם נמצאים בזמנים הרעים. הם נמצאים לפני גלי האנטישמיות וההפגנות והם מפתחים קשרים אישיים עם האוניברסיטה, עם הסטודנטים. הסטודנטים מכירים אותם.

השליחים של הסוכנות פועלים להצמיח מנהיגות יהודית בקמפוסים, לבנות קשר משמעותי עם ישראל, להביא אותם לארץ לתוכניות כמו תגלית ומסע, ולחזק את הסטודנטים היהודים, שהרבה מהם פוגשים את הזהות היהודית שלהם בפעם הראשונה כשהם מגיעים לקמפוס והם פתאום מגלים שכל החברה המגניבים הם ב-SJP. וזה יהודי ממוצע, שפעם אחרונה שהוא פגש את היהדות שלו הייתה בבר מצווה, הלך לבית ספר ציבורי ופתאום הוא מגיע לקולג'. וכל הסביבה הקרובה שלו הם פעילים שהם פרוגרסיביים שמאלנים, והדברים שקורים עכשיו לא רק מחלישים את הזהות היהודית שלו, אלא הם גם מנתקים אותו מהחברים שלו.

אז חשוב לציין את האפקט האסטרטגי של השליחים של הסוכנות בקמפוסים בלמעלה מ-100 קמפוסים בעולם. צריך לציין שהם נמצאים גם בקמפוסים ---

צגה מלקו (הליכוד):

אתם עושים עבודה נפלאה. באמת, עבודה טובה אתם עושים.

ג'וש שוורץ:

תודה רבה, חברת הכנסת מלקו.

היו"ר עודד פורר:

אתה רוצה לסכם במה שהיא אמרה?

אלעזר שטרן (יש עתיד):

כן, זה הכי טוב לו.

ג'וש שוורץ:

היא עושה את העבודה נהדר, חברת הכנסת מלקו.

צגה מלקו (הליכוד):

אתם עושים באמת עבודה טובה.

ג'וש שוורץ:

תודה רבה.

היו"ר עודד פורר:

לסוכנות היהודית יש תפקיד מאוד חשוב בפעילות הזאת. אני כן חושב שבהיבט הזה פה צריך להגיע תקציב נוסף מהממשלה, בין אם הוא יגיע כשהסוכנות היהודית מבצעת חלק מהדברים או האחרים מבצעים. אבל, אי אפשר להמשיך לעשות את מה שעשינו בעשר השנים האחרונות ולחשוב שהמצב היה שונה. חבר הכנסת שטרן, בבקשה.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

תודה. קודם כל, אני כמובן מודה לך, אדוני יושב-הראש, על הדיון החשוב הזה. אני רוצה רק לחזק את מה שאמרת על העניין של התקציב, שבסוף הוא מדד של רצון הממשלה, של זיהוי אתגר על ידי הממשלה. והתקציב העלוב הזה הוא כנראה אומר שזה פחות חשוב לנו. אני רוצה לומר עוד דבר אחד בתוך זה. אני חושב, הזכיר פה ג'וש את הפרויקטים שהסוכנות מעורבת בהם, כמו מסע וכמו תגלית – אני חושב שצריך לשאול את עצמנו שאלה קשה – איפה הם? זאת אומרת, אני, כחסיד של הפרויקטים האלה, ג'וש יודע את זה, אני שואל איפה כל מאות האלפים שהיו כאן בארץ? האם לא הצלחנו להפוך אותם לשגרירים שלנו לעת הזאת, בתוך הקמפוסים ומחוץ לקמפוסים.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

הם לא בקמפוסים.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

סליחה, אלקין, אמרתי מחוץ לקמפוסים, אם לא שמעת. אמרתי בתוך הקמפוסים ומחוץ לקמפוסים. אבל, יש גם בתוך הקמפוסים. זה תלוי בגיל שלהם. ותאמין לי, אני בקיא בדברים האלה מספיק. אני אומר שזאת שאלה לעצמנו כל הזמן. מישהו ששאל את עצמו, after Birthright או כל מיני שמות שנתנו לדברים האלה. אלה שאלות קשות. אני חושב שמה שאמרת קודם, אני לא הייתי אומר את זה ככה כפריצה לרשת אם השר נשאר לדיון החשוב הזה, אבל אם השר קם והולך אחרי פחות ממחצית מהדיון, אז רציתי להגיד לו שהוא יבין את האחריות שלו.

לי אין שום ספק שאם אתה לוקח צד במבנה הפנימי בארצות הברית ואתה אומר לסטודנטים, שנגיד, אם חצי-חצי, כמו שזה הולך שם, תתמכו במועמד כזה או מועמד אחר – יש לזה השלכות חמורות מאוד על ההזדהות שלהם איתנו ועל המסרים שאותו שר ואותה ממשלה רוצה להעביר.

צגה מלקו (הליכוד):

בואו לא נדבר פוליטיקה.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

זה לא פוליטיקה. את לא מבינה, זה לא פוליטיקה.

צגה מלקו (הליכוד):

זה כן פוליטיקה. אני מבינה. תאמין לי, טוב מאוד אני מבינה.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אז אולי תסבירי לי מה זה פוליטיקה ומה לא.

צגה מלקו (הליכוד):

לא.

היו"ר עודד פורר:

חברת הכנסת מלקו.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

לא כדאי לך להפריע, לא הפרעתי לך.

היו"ר עודד פורר:

צגה, את רוצה לשבת פה לנהל את הדיון?

צגה מלקו (הליכוד):

לא.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

את התחלת לחנך אותי? לא כדאי לך.

היו"ר עודד פורר:

תני לי לנהל את הדיון. חבר הכנסת שטרן וחברת הכנסת מלקו, אתם רוצים שאני אפריד ביניכם?

צגה מלקו (הליכוד):

באמת, זה לא מכבד.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

לא הפרעתי לך.

צגה מלקו (הליכוד):

תגיד לי, מה? זה גן ילדים?

היו"ר עודד פורר:

שאני אשים מישהו באמצע? באמת, נו. צגה, בבקשה. די.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

הדבר השני שאני רוצה להגיד - - -

צגה מלקו (הליכוד):

המילים שאתה משתמש בהן, אתה חייב לחזור בך. מה זה "את לא מבינה"? מה זה הדבר הזה.

היו"ר עודד פורר:

חברת הכנסת, צגה.

צגה מלקו (הליכוד):

אתה חייב לחזור בך.

היו"ר עודד פורר:

בואי שבי לידי. אני רוצה שתשבי לידי. בואי תשבי לידי.

צגה מלקו (הליכוד):

לא.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

את רוצה לחזור על המילים שהשתמשתי בהן?

היו"ר עודד פורר:

חבר הכנסת שטרן.

צגה מלקו (הליכוד):

אבל אתה לא יכול להגיד את זה. אתה לא תדבר על החינוך שלי. אתה לא תגיד "את לא מבינה". די. מאז שהגעת אתה משתלח על כולם.

היו"ר עודד פורר:

חברת הכנסת מלקו, די. תסכס.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אני מקווה שהבנת את מה שאמרתי. תראו, יש קשר בין הדברים האלה לבין מה שאנחנו אומרים ליהדות ארצות הברית לאורך שנים. אין ספק שאנחנו, יש פה עניין של אנטישמיות חמורה, שהיא אכזבה של כולנו יחד, ללא קשר לאיזה זרם אנחנו משתייכים ביהדות. זאת אנטישמיות, כמו שאתה אמרת, או כמו שגיוש אמר קודם, משנות ה-30 לא הייתה כזו אנטישמיות ברורה וחמורה. ובמיוחד לנוכח מה שקרה פה ב-7 באוקטובר, על פניו היינו מצפים שזה יהיה בדיוק הפוך. ואני חושב שאולי גם בדברים האלה כדאי לזכור את היחס שלנו, של כנסת ישראל ובמיוחד של ממשלת ישראל, לאחינו בארצות הברית, לזרמים האחרים, למה אנחנו אומרים להם לאורך כל השנה.

עכשיו, האמת, יש משמעות מיוחדת מאוד לאחדות הגורל ולכמה, לא רק הם צריכים אותנו אלא גם אנחנו צריכים אותם בשעות הקשות האלה. תודה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. לצערי, כנראה שאנחנו צריכים את השעות הקשות כדי שנבין שכולנו באותה סירה. בהקשר גם של מה שאמרת על יהדות התפוצות, אלה שהושמצו כאן בשנה שלפני ה-7 באוקטובר היו הראשונים לאסוף למעלה ממיליארד דולר לטובת העם היהודי. צריך גם לציין את האירוע הזה. בתוך כך אני חוזר ואומר שיש לנו מחויבות מכאן לפעול למאבק באנטישמיות, וזה בסוף צריך להתבטא בתקציב. אבי כהן, מנכ"ל משרד התפוצות.

אבי כהן סקלי:

יושב-ראש הוועדה, לבקשתך אני אתמקד בסיפור התקציב ואפרט מה התקציבים שאנחנו שמנו החל מה-7 באוקטובר, בלי חילוקים לפי שנים, כי זה פחות רלוונטי. זה סל אחד.

היו"ר עודד פורר:

אתה לא יודע לתת לי תמונה על הממשלה?

אבי כהן סקלי:

אני לא יודע להגיד לך על הממשלה. אני יודע להגיד שלוש נקודות, ותכף אני אפתח בהן. קודם כל, מבחינת המשרד, חשוב לי מאוד להגיד שכל הפלטפורמות של המשרד, ויש לו לא מעט, כולן הוכוונו לטיפול באנטישמיות, לעולם התודעה, לעולם ההסברה. וחלק גדול מהפעולות שעשינו הוא באמצעות הפלטפורמות. יושב פה מאיר הולץ, שהוא מנכ"ל מוזאיק – אחת הפלטפורמות הכי משמעותיות שעבדנו איתה ביחד בשותפות מלאה, כדי בעצם להביא את השותפות של יהדות העולם ביחד עם מדינת ישראל. הדבר הזה קרה בצורה טובה. אבל, גם ביחד עם משרדי ממשלה אחרים. בסדר?

אני בממשלה 22 שנה ולא חוויתי אירוע כזה, מהסוג הזה, אבל אני חייב להגיד בצורה כנה שיש שיתוף פעולה מלא עם מערך ההסברה, עם משרד החוץ, עם משרד רוה"מ, עם המל"ל, עם גופים אחרים. מה שלא היה בעבר, הדבר הזה הפעם קורה.

היו"ר עודד פורר:

סליחה, כולם יגיעו לכאן ויספרו לי על שיתוף פעולה. בסוף, כשאני מבקש לקבל נתונים אני לא מצליח לקבל אותם.

אבי כהן סקלי:

תראה, אני אגיד לך מה הבעיה עם השאלה שלך.

היו"ר עודד פורר:

סליחה, אני רק אגיד עוד משהו. אתה יודע טוב מאוד איך ממשלה עובדת.

אבי כהן סקלי:

נכון.

היו"ר עודד פורר:

אתה מספיק ותיק כבר. אם לא, אני אגיד את זה עוד פעם, אם לא תהיה תוכנית ממשלתית שעוברת בהחלטת ממשלה עם תקציבים בתוכה, עם חלוקת אחריות וסמכויות בין משרדי הממשלה השונים. כולל הכרזה על חקיקה שתאפשר סנקציות כלכליות בממשלה אל מול רשתות חברתיות מצד אחד, ומהצד השני פעילות להכרזה על הציונות כערך מוגן בקמפוסים בארצות הברית. אנחנו ממשיכים לעשות הכול שוב מאותו דבר. זה הסיפור.

אבי כהן סקלי:

אני חושב שבטח לא אנחנו, גם לא השר שלנו. אף אחד לא חולק.

היו"ר עודד פורר:

אני יודע שלא תתנגדו, אני מצפה שתזמו. זה מה שאני אומר. בסוף, אתם משרד התפוצות, אתם צריכים להוביל, אתם צריכים לקחת את המושכות. להפיץ טיוטה של החלטת ממשלה בין המשרדים השונים. אפילו זה לא נעשה. אפילו טיוטה כזו לא הופצה למשרדי הממשלה.

אבי כהן סקלי:

אז אף אחד לא חולק על הדבר והצורך הזה. אני חולק על המקום של המשרד בתוך המערך הממשלתי, והיכולת שלו להוביל מהלך מהסוג הזה. אני חולק על היכולת של המשרד, ולא רק שלנו, גם של אחרים כמו משרד החוץ וכדומה, לייצר פה מהלך משמעותי של תקציב, שזה מה שצריך פה. יש עבודה שעושים אותה עכשיו עם משרד החוץ ומערך ההסברה. זה עוד לא בשל. אני מקווה שזה יהיה בשל. לגבי התקציבים, אנחנו מה-7 באוקטובר בעולם הרשתות החברתיות; סרטונים, תודעה, הסברה. בעיקר דרך לפיימ השקענו כ-30 מיליון שקלים בכל מה שנוגע לחברה האזרחית – לסיוע למיזמים, לתמיכות. אני חייב להגיד שזה גם הרבה בסיוע של חבר הכנסת אלקין, בוועדה שהייתה לו, שדחף את זה מאוד.

השקענו כ-40 מיליון שקלים לסייע לחברה אזרחית, לסייע למיזמים להתקיים.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

אבל, אבי, זה 2023, אנחנו ב-2024.

אבי כהן סקלי:

אמרתי חבילה אחת. אמרתי מה-7 באוקטובר. אנחנו מתכננים עכשיו - - -

היו"ר עודד פורר:

היו לכם פרסומים בטיקטוק? פרסומים של הממשלה בטיקטוק?

אבי כהן סקלי:

אני לא יודע על הממשלה. לנו כמשרד היה. אני לא יודע להגיד בדיוק כמה, אני יודע שהיינו בעיקר ברשתות כמו X, גם טיקטוק היה לנו. אם אתה רוצה, אני יכול להעביר לוועדה את הדוגמאות שיש פה.

היו"ר עודד פורר:

אתם מצד אחד מדברים, אני ראיתי שכינסו דיון במשרד החוץ על איך להילחם בטיקטוק, בדומה למה שקורה בארצות הברית, והממשלה מהצד השני, אני לא הצלחתי להבין כמה כסף מושקע בטיקטוק.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

אגב, שאלת את לפ"מ בסוף?

היו"ר עודד פורר:

לפ"מ גלגל אותי למשרד ראש הממשלה, שגלגל אותי חזרה לפ"מ, שגלגל אותי חזרה למשרדי הממשלה. אנחנו נגיע בסוף לנתון. אבל, אנחנו כרגע, גם הכנסת חווה את זה. כן.

אבי כהן סקלי:

בכל מה שנוגע לפעילות אל מול הקהילות היהודיות – מיגון, חוסן קהילתי, משלחות ביטחון ופעולות נוספות שזה לא המקום לדבר עליהן – זו גם השקעה של בערך 30 מיליון שקלים נוספים. כמו שהשר ציין, 2.5 מיליון דולר לארגונים יהודים בארצות הברית בקמפוסים. ארגונים חדשים שאנחנו מכניסים פנימה – 4-5 מיליון שקלים. תוכנית להעברה לקמפוסים לפה לארץ זה גם 4-5 מיליון שקלים. עוד 2 מיליון דולר שהשקענו בהבאת מתנדבים. כל הדברים האלה, רובם פה זה בשיתוף פעולה עם מוזאיק, כמו שאמרתי. אמרתי מאוד פעילות של מחקר. מחקרים, כמו שאמרנו לפני כן, גם זה כמה מיליונים טובים. פחות או יותר אלה הבנקים הגדולים של התקציב של המשרד שיצא מה-7 באוקטובר.

היו"ר עודד פורר:

תודה. אני רוצה לתת לזאב.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

תודה רבה, אדוני יושב-הראש. אני אתייחס, יש כמה היבטים לבעיה שהעלית. נושא אחד הוא ברור, והוא עלה כאן, וזה כמובן האווירה האנטישמיות ואנטי-ציונית שנוצרה היום בקמפוסים, וגלי ההתפרצות האלה, שזה כמובן מטריד גם את ההנהגה של יהדות ארצות הברית וגם של מדינות נוספות, אני בטוח, וכמובן גם צריך להטריד את מדינת ישראל.

יש פה גם בעיה נוספת, פחות רלוונטית לשולחן הזה של הוועדה הזו, אבל רלוונטי מאוד למדינת ישראל, כמי שקובעת את סדרי העדיפויות שלה וההשקעות שלה מבחינה לאומית. הרי, הדור שלומד היום

בקמפוסים ישפיע על קביעת מדיניות של ארצות הברית, אגב, לא בעוד 30 שנה אלא בעוד חמש שנים, כשהוא יעבוד בתפקידים זוטרים במחלקת המדינה, במחלקת ההגנה, בקונגרס וכולי.

לכן, מדינת ישראל ניצבת פה בפני בעיה אסטרטגית, יחד עם ההנהגה של יהדות ארצות הברית. ואם לא תהיה פה פעולה מסונכרנת, משותפת, במודלים דומים של שיתופי פעולה שיש גם בתגלית וגם במסע, אבל מוכוונים דווקא לסטודנטים הלא יהודים, כן? משהו שאנחנו כמעט ולא עשינו עד עכשיו. אנחנו נמשיך להיתקל בתופעה הזאת בהיקפים מאוד גדולים. פעילות של גופים יהודים עם סטודנטים יהודים בקמפוסים זה לא מה שיפתור את הבעיה. זה יעזור, זה יקל. ולכן, אני בכלל לא בטוח, אדוני יושב-הראש, שהכתובת היחידה פה זה משרד התפוצות, כן?

היו"ר עודד פורר:

אני בטוח שלא. זו לא שאלה.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

הוא לא. יש פה סוגיות הרבה יותר רחבות. שוב, אני חושב שהן בסוף יגעו באבני היסוד של הביטחון הלאומי של מדינת ישראל. ולכן, סדר הגודל של ההשקעות, וגם החשיבה וסדרי העדיפויות צריכים להיות כאלה, ולא להפעיל את זה על התקציבים השוטפים של משרד התפוצות או של הסוכנות היהודית.

היו"ר עודד פורר:

חד משמעית.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

זה הרבה יותר רחב, מבחינת הממד. ואני חושב שמשם צריך לתקוף את זה. הערה צדדית – דיברת על שיתוף פעולה עם מערך ההסברה הלאומי. שיתוף פעולה אולי יש, השאלה היא מה עם התקציבים. כי מערך ההסברה, ואני לא בטוח שזה הכי חכם, לגורם מבצע היום בתחום ההסברה עם תקציבים בסדרי גודל הרבה יותר גדולים ממה שיש לגופים שאמורים להיות הגופים המבצעים. זה אתם, משרד החוץ. וזו אנומליה שאני לא בטוח שהיא הכי בריאה למערכת הזאת. מגוף מתכלל הוא הופך לגוף ביצועי. ובסוף, הגופים שצריכים לבצע נשארים למעשה עם התקציבים שיש.

ציינת, ובצדק, אני חושב שזו פעילות מאוד משובחת, מה שאתם עושים לסיוע לגופים אזרחיים ישראלים שעוסקים בהסברה, אבל, כן – גופים שעוסקים בנושא של ההסברה למען ישראל. זה מינוח יותר נכון, כן.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

יש הרבה פילנתרופיה שמתעסקת בזה.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

זה ברור. אנחנו כרגע מדברים על המדינה.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

נכון, אבל שרק ידעו.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

הרי, ברור שפילנתרופיה יכולה להצטרף.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

אולי אם יש תיאום בין כל הפילנתרופיה לבין המדינה.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

ראית פעם תיאום בין כל הפילנתרופיה? אין כזה דבר.

היו"ר עודד פורר:

אבל, בסוף שצריך להיות איזשהו "ליטר" לאירוע מבחינת מדינת ישראל.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

נכון.

היו"ר עודד פורר:

ואין כזה.

זאב אלקין (הימין הממלכתי):

זה נכון. וגם מה שיש, מה שהיה בהקצאות ב-2023 לא נמשך לתקציב 2024, כי זה כבר לא כל כך חשוב. המלחמה נגמרה, כידוע, ומצב דעת הקהל מעולה ולא צריך דעת הסברה. אז אפשר להשקיע במקומות אחרים בתקציב 2024.

היו"ר עודד פורר:

אני אגיד לך, אמר ראש הממשלה שחסרים לו דוברי אנגלית. טוב, פרופ' אורון שגריר, אחריו פרופ' יפעת ביטון.

[השעה 14:45, היו"ר זאב אלקין]

אורון שגריר:

כן, שלום. אני פרופ' אורון שגריר, סגן נשיא לבינלאומי באוניברסיטה העברית ומייצג פה את ועד ראשי האוניברסיטאות. אני רוצה לשים, כמובן שאנחנו מאוד מודאגים מהקשרים העתידיים שלנו בקמפוסים ברחבי העולם. אנחנו צופים בעתיד הבינוני, הקרוב והרחוק, ניתוקי קשרים. אני רוצה יותר לשים דגש על איזשהו היבט אחר שהודגש במכתב של הנשיאים של האוניברסיטאות לאחרונה, וזו הפנייה שלא מעט יהודים ישראלים שלומדים בקמפוסים ורוצים לבוא חזרה ולהיקלט כאן באוניברסיטאות בישראל. קיבלנו גם פניות מכמה משרדים ממשלתיים בעניין. בסך הכול, אנחנו מאוד בעניין, מאוד רוצים לקלוט גם יהודים - - -

היו"ר זאב אלקין:

הממשלה הגיבה לכם משהו על זה?

אורון שגריר:

אנחנו נמצאים בקשר עם משרד הקליטה, כן. אני מבין שמכינים תוכנית כזו לקליטה. אנחנו מדברים על מדענים, תלמידי מחקר, תלמידים יותר צעירים שרוצים לבוא למכינות. אפילו תלמידים שרוצים לבוא רק לחצי שנה – יהודים ולא יהודים.

היו"ר זאב אלקין:

כשאתה מדבר על תלמידים, יותר מאשר סגל.

אורון שגריר:

כן.

היו"ר זאב אלקין:

כי אותה שאלה עולה גם לגבי היכולת לגייס חזרה את הסגל.

אורון שגריר:

נכון, אז גם לגבי סגל. אז אני מאוד מקווה שאכן התוכנית הזאת תצא לפועל. צריך להגיד שבאופן אירוני, דווקא השנה התקציבים לכל הדברים האלה קוצצו. למשל, התקציב במשרד הקליטה למדענים חוזרים, תלמידי מחקר, בעצם קוצץ. דווקא כשהם רוצים לבוא. אז אני מאוד מקווה שהעניינים יתהפכו ואנחנו נקבל ונמשיך לעבוד איתם ביחד.

היו"ר זאב אלקין:

בשיח שלכם עם הממשלה אתם מקבלים אינדיקציה, לוחות זמנים וסדרי גודל של ההשקעה, או שזה עוד לא הגיע לשם?

אורון שגריר:

זה עוד לא הגיע לשם. אנחנו מקבלים אינדיקציות על מוכנות לנוע קדימה. אנחנו רק יכולים לקוות שזה אכן יקרה.

היו"ר זאב אלקין:

עכשיו, עוד שאלה אחרונה. יש גורם ממשלתי שאתם בשיח איתו לגבי התמודדות עם הסכנה של ההחרמה? מה שציינת בראשית דבריך. שאתה פוחד שהאווירה הזאת תביא גם בסוף לחרמות אקדמיים ויפגע בשיתופי הפעולה בין ההשכלה הגבוהה והאקדמיה הישראלית לבין האקדמיה האמריקאית.

אורון שגריר:

אז פה, כמו שאני רואה, היינו שמחים אם היה גורם שמרכז את הפעילות הזאת. אנחנו כרגע עובדים בעצמנו. אני חושב שמה שעלה פה זה נכון, זה חשוב שיהיה גורם גם מדינתי.

היו"ר זאב אלקין:

יש שיח על זה עם מלי"ג ות"ת ועם שר החינוך? על ההתמודדות מול הסכנה הזאת?

[השעה 14:47, היו"ר עודד פורר]

היו"ר עודד פורר:

היה כינוס של מלי"ג בעניין הזה?

שלומית אבינח:

אמיר פה.

אלחנן פלהיימר:

היה שבוע שעבר.

היו"ר עודד פורר:

על זה?

אלחנן פלהיימר:

כן.

היו"ר עודד פורר:

בדיון ספציפית על זה?

אלחנן פלהימר:

על הנושא של כל האנטישמיות בארצות הברית, כן.

אלעזר שטרן (יש עתיד):

לא, זה לא על האנטישמיות. השאלה הייתה על ההיערכות לניתוק קשרים אקדמיים.

אלחנן פלהימר:

אני יושב-ראש התאחדות הסטודנטים הארצית, ואני גם חבר מ"ג בין היתר. היה דיון ראשוני. אני מניח שיהיו עוד דיונים בהמשך. לא היה ספציפית על הנושא הזה.

היו"ר עודד פורר:

אוקיי, פרופ' ביטון, בבקשה.

יפעת ביטון:

שלום. תודה ליושב-הראש. אני נמצאת כאן כיושבת-הראש של המכללות האקדמיות בישראל, ור"מ. בהקשר הזה אני רוצה לומר לחברותיי במשרד הקליטה שצריך בכל התוכניות האלה לשתף גם את ור"מ, יחד עם ור"ה. אני חושבת שזה מאבק שרלוונטי לכולנו גם בחרמות האקדמיים. אנחנו מרגישים את זה מאוד. אני יכולה להגיד בהקשר הזה שיש פה גם השלכות תקציביות עקיפות. למשל, הרבה מאוד מהאקדמיה הישראלית נשענת בתקצוב שלה על אירוח של מוסדות בחו"ל. שאנחנו לא מחשיבים את זה כתקצוב ממש, כן? פוסט-דוקטורנטים וסטודנטים בתארים שניים שעושים מחקרים במסגרת שהות בחו"ל. ככל שהדבר הזה מצטמצם זה קטסטרופה.

זה נוגע גם למשאבים שלנו פנימה, שאנחנו מתקשים יותר בלגייס משאבים מחקריים בחוץ. למכללות יש אתגר רציני בזה, כי גם במשאבים פנימה, בתוך מדינת ישראל, ההקצאות הן הרבה יותר מצומצמות מאלה של האוניברסיטאות. אני כן רוצה לומר לך, יושב-הראש, וגם למנכ"ל משרד התפוצות שנמצא כאן, שאני חושבת שצריך להיזהר עם השיח הזה. צריך לעשות אותו בצורה מאוד חזקה ולא מחלישה. כלומר, אסור לנו לברוח מהמרחבים שבהם אנחנו נתקלים באנטישמיות הקשה הזאת. ואני בקשרים עם חוקרים וחוקרות, וחברי סגל בחו"ל, וסטודנטים וסטודנטיות. זה מאוד-מאוד קשה, אבל אסור שתהיה תחושה שאנחנו הפתרון במובן של בריחה ממש.

אנחנו חייבים לחשוב על שני המרחבים האלה. מצד אחד לקלוט כאן את מי שרוצים כאן והרגישו שזה הזמן שלהם לעזוב שם – נלחמו מספיק ורוצים לבוא לפה. הרבה פעמים פונים אלינו חברי סגל עם ילדים קטנים שהחליטו שהם רוצים לחזור הביתה. אבל, אסור לנו לברוח מהמרחבים האלה ולהפקיר אותם. כלומר, צריך לחשוב על פעולה שהיא לטעמי כמעט הפוכה, גם, במקביל. של סגל שיישלח לחו"ל, שהנוכחות שלנו תישאר שם. כמה שזה קשה, כמה שזה כואב. אוי לנו אם נברח מהמרחבים האלה כי מצליחים להבהיל אותנו ככה. וזה מבהיל בהרבה מאוד מובנים.

עוד נקודה בהקשר של התפוצות היא שאני חושבת שזו דווקא הזדמנות לחבר בין הקהילה היהודית בתפוצות לקהילה בישראל, על הגוונים הרבים שיש ליהדות התפוצות. שזה משהו שלחברה הישראלית פחות נוח איתו. הרבה פעמים אנחנו רואים פעולות מאוד מצמצמות של התייחסות לקהילות התפוצות כאילו הן רלוונטיות עד גבול מסוים. הרבה מאוד לעג, וכמעט הייתי אומרת הסתייגות ממש מחלקים של יהדות התפוצות. זו הזדמנות נפלאה לעשות את החיבור הזה.

ור"מ עצמה פעלה בהקשר הזה גם למול שלוש הנשיאות בנובמבר. גם עכשיו, ערב החג, ממש עם כל הבישולים, ערב כניסת הסדר- לא ויתרנו על ההזדמנות להוציא מכתב לנשיאת קולומביה. היום זה כבר הרבה מעבר לזה. זה כדי לתת גב וחיזוק לארגונים היהודים שנמצאים שם ומרגישים לבד במערכה הזאת. אני קצת מהדהדת את מה שאמר יושב-הראש. הם הרבה פעמים מרגישים לבד, אבל מזל שיש גם את הפעילות של כל הארגונים האחרים. תודה רבה ותודה על הדיון החשוב הזה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. עומר מלכה, בבקשה.

עומר מלכה:

שלום. נפגשנו פה לפני שלושה חודשים, כמדומני, עם גופי הסברה נוספים. מאקו אז הוביל את כל עניין ההסברה ברשתות החברתיות. מאקו, בסופו של דבר, הוא גוף עיתונאי, ועשה את כל מה שעשה רק מתוך אהבת ישראל. אבל, הזהרנו אז שברשתות החברתיות מתחילים לבעבע חומרי שטנה, בעיקר בטיקטוק, בעקר ב"לייבים", אז זה היה. הזהרנו שזה יכול להתנקם בכולנו כי אנשים לא סתם מושפעים ממה שקורה ברשתות החברתיות, הם רוכשים את ההשכלה שלהם שם. צריך להבין את זה. אף אחד מהסטודנטים בארצות הברית לא יודע מה זה הנהר ומה זה היס. יש שם בורות אדירה שניזונה רק מהרשתות החברתיות.

ואמרנו שזה יתפוצץ לכולנו בפנים, וזה קרה. עברו שלושה חודשים ומה שקורה היום בקמפוסים התחיל לבעבע אז, אי שם לפני שלושה חודשים, בעיקר בטיקטוק. הדבר, לטעמי, מחייב פעולות ממשלתיות. כמו שאמרתם, אתם לא יודעים מאיפה התקציב, לאן הוא הולך ומאיפה הוא בא. אמר מכובדי, מנכ"ל המשרד, שכשמפרסמים בטיקטוק, אני לא יודע אם יד אחת נותנת את המימון ומה טיקטוק ישראל עושים כדי לפנות לשלוחות שלהם בכל העולם ולמנוע את ההסתה המטרופת שקורת שם. אני יודע מה טיקטוק ישראל עשו לתכנים של מאקו, אגב. עלו שם תכני הסברה שלנו בתחילת הדרך, ובאיזשהו שלב הרמנו שם ידיים. אני אומר לכם בכנות. כי כל מה שעלה שם ירד כלעומת שבא.

אז אפשר להילחם באל-גיזירה, וזה אולי מבורך, אבל הנזק האדיר – הסטודנטים בארצות הברית ובאירופה לא רוכשים את ההשכלה שלהם דרך הדיווחים של אל-גיזירה אלא אך ורק דרך הרשתות החברתיות, ששם השטנה הגדולה. המדינה צריכה לפעול אתמול במה שקורה שם.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. נדב דואני שנמצא איתנו בזום.

נדב דואני:

שלום לכולם ותודה רבה על הדיון החשוב. אני קודם כל רוצה להגיד את הברור מאליו, שמדובר בזוועה, מה שקורה באוניברסיטאות בחו"ל. תוך כדי שאנחנו מדברים בדיון הזה אני מקבל סרטון מאוניברסיטה בציריך על כך שסטודנטים פרו פלסטינים השתלטו על המרחב שם. זה מגיע לכל מקום. זה לא רק ארצות הברית, שממש נמצאת בפוקוס שלנו, אלא זה ממש זורם ממקום למקום. ההשפעה היא דרמטית. אנשים אולי לא מבינים את העוצמה של ההשפעה. אבל, מדובר בביטול הזמנות של חוקרות וחוקרים ישראלים לכנסים עתידיים. מדובר על עצירה של שיתופי פעולה.

חבריה שלנו, שנוסעים לפוסט דוקטורט בחו"ל, אולי לא ימצאו את המקום שלהם לפוסט דוקטורט. חבריה ישראלים שירצו לנסוע לשנת שבתון אולי לא ימצאו את המקום לבצע בו שנת שבתון. ולכן, כמו שנאמר על ידי נציג ור"ה מקודם, ההשפעה היא עצומה ואנחנו אפילו לא מצליחים להבין אותה במילימטרים. ולכן, אנחנו באמת צריכים להתגייס לזה. אז קודם כל, באמת לשמחתי, שיתוף הפעולה ארוך השנים שלנו עם משרד העלייה והקליטה – בחודש הבא אנחנו נוסעים ליריד חשיפה למדינת ישראל עם יועצי מס, עם צוות מהמשרד שיסביר על איך אפשר להגיע לארץ, איך אפשר לחזור חזרה לישראל. לא עלייה, אנחנו מדברים על ישראליות וישראלים. זה ממש קורה.

מעבר לזה, אני יודע שאנחנו נמצאים בשיח עם המשרד על הצעת מחליטים גדולה, שצריכה לעבור בימים הקרובים. אני אתן למשרד לספר על זה, לא אני. אלה דברים מאוד-מאוד משמעותיים שיקרו כאן. זה ממש מענה כאן ועכשיו ולא בעוד שנים קדימה. ואני רוצה להתייחס לנקודה אחרת, שבה אנחנו חייבים לגייס את הארגונים היהודיים, שיש פה נציגים שלהם, ואת משרד החוץ לסיפור. זה לא אנחנו. להם יש את הכוח והעוצמה לעשות את זה – לכל אוניברסיטה יש תקנון של מה מותר להגיד ומה אסור להגיד. במסגרת תרבות ה-PC, Politically Correct אסור לדבר על שנאה של קהילה אפרו-אמריקאית, של ילידים אמריקאים, של הקהילה הלהט"בית. זה פשוט אסור. זה לא מקובל.

היו"ר עודד פורר:

זה הציונות כערך מוגן, שעליו אנחנו מדברים.

נדב דואני:

לכן, אנחנו צריכים ליזום יחד עם הארגונים היהודיים, שיש להם עוצמה וכוח במסגרת תרומות של עשרות מיליונים אם לא מאות מיליונים לאותם מוסדות אקדמיים, ולדרוש מהם להפסיק עם שנאת יהודים. שנאת יהודים זה דבר שהוא לא מקובל במסגרת תרבות ה-PC. אסור לקרוא לרצח של יהודים ורצח של ישראל והשמדה של מדינה – זה בסדר, זה לגיטימי, ומהצד השני זה לא לגיטימי, ואני מקבל את זה, זה באמת לא לגיטימי, שנאה קלפי אוכלוסיות מסוימות. זו העבודה שאנחנו יכולים לעשות. אנחנו לא יכולים להתחרות. אני שומע את התקציבים והם קטנים ביחס לשיטפון של המיליארדים שהקטרים והמדינות אחרות מזרימים לשם. אנחנו ממש טיפה ביים.

איך אמרת, אדוני יושב-הראש? זה כמו לרוקן את הים עם כפית. אבל, כן יש לנו עוצמה וכוח באמצעות הארגונים היהודיים, באמצעות APAC. אנחנו מוכנים להתגייס למשימה הזאת דרך הקשרים שלנו. לעבור נשיא-נשיא, נשיאה-נשיאה, ולדרוש ששנאת יהודים תוצא מחוץ לשיח הלגיטימי באותן אוניברסיטאות. ברגע שנשתמש בכלים האלה שמופעלים נגדנו היום, אולי אז נצליח לחולל שינוי אמיתי. תודה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. ד"ר דן דייקר, בבקשה. אחריו אני אתן למשרד הקליטה גם להתייחס.

דן דייקר:

תודה רבה, אדוני יושב-הראש. דיון מאוד-מאוד חשוב. אני חייב לומר שאנחנו, המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה, עוקבים אחרי התופעה הזאת אחרי לפני ה-7 באוקטובר. אפילו ב-2018, כשחיברנו את הספר הזה – "Students for Justice in Palestine Unmasked", שאלו במשרדי הממשלה במה מדובר פה. לא הבינו. אני חייב לומר כנקודה ראשונה שאנחנו במדינת ישראל חייבים להתעשת. חייבים להתעשת ולפקוח עיניים, בגלל שאם אנחנו זוכרים, העניין הזה שישיראל היא אפרטהייד, ישראל כובשת בלתי חוקים בעליל – זה ממשיך עשורים רבים. וזה פשוט התפוצץ ב-7 באוקטובר. זו לא תופעה חדשה. ערפאת אמר ב-1974 בפני האו"ם שציונות זה גזענות. מה עשינו במדינת ישראל? בעל הבית ובעלת הבית לא השתגעו. בעלי הבית חייבים להשתגע.

אני קורא כאן ועכשיו כנשיא המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה שבעל הבית ובעלת הבית חייבים להשתגע ולנקוב במדיניות אפס סובלנות למה שקורה בארצות הברית. כי זה בעצם איום ממשי על עצם קיום מדינת ישראל. אם אנחנו לא מסוגלים לנקוט בצעדים שמבוססים על הלגיטימיות הבינלאומית שלנו אי אפשר להגן על עצמנו. והיום בקמפוסים בלימודי מזרח תיכון, אחרי אדוארד סעיד, תזכרו, הרבה מאיתנו מכירים את השם הזה – אנחנו יודעים איך מתייחסים לישראל במאות קמפוסים מאז 1975-1977, שאדוארד סעיד, פרופ' בין המוערכים על המזרח התיכון, אמר שישיראל היא כובש בלתי חוקי בעליל. ישראל היא מדינת אפרטהייד.

אנחנו חייבים לעקור את העניין הזה מהשורש ולעבוד חזק מאוד וצורה אדוקה מאוד עם ארגונים יהודיים בקרב העולם החופשי בעניין הזה של לימודי מזרח תיכון. כי הפקולטות הן רדיקליות כאין כמותן. משהו מדהים. ואנחנו פשוט ספגנו את זה עשורים רבים. אנחנו פה במדינת ישראל ספגנו את זה. אז אני קורא כאן ועכשיו, ואני מאוד שמח שחבר הכנסת זאב אלקין, מוועדת חוץ וביטחון כאן, מכיוון שזה עניין ביטחוני מהמדרגה הראשונה. ואני קורא כאן ועכשיו שהמל"ל צריך להוביל את העניין הביטחוני הזה. הבעיה היא איום על מדינת ישראל, לא רק על עם ישראל.

היו"ר עודד פורר:

ברור, ברור.

דן דייקר:

ואני מודה לכם על ההזדמנות.

היו"ר עודד פורר:

תודה. מירי כהן אדלשטיין, ראש מינהל סטודנטים עולים. בהקשר הזה, אני כן אשאל על ההיערכות ועל מתן האפשרות, ברחו כל הנציגים של האקדמיה, אבל אם לא ישימו תקנים לטובת קליטה של מדענים יהודים, ותכף נדבר על זה גם בקליטה – אם לא יהיו פה תקנים זה הכול סיפורים. בבקשה.

מירי כהן אדלשטיין:

טוב, אני אתייחס לנושא הסטודנטים ואז אני אתן לגרנית, מנהלת המרכז לקליטה ומדע במשרד, להתייחס לעניין קליטת הסגל. אבל, אנחנו בהחלט החל מה-7 באוקטובר, יחד עם כל המוסדות האקדמיים, נקטנו פעולה ופיתחנו תוכנית ייחודית וחדשה לקליטה של סטודנטים עולים חדשים. התוכנית הזו כוללת מודל מהפכני של שנה ראשונה בשפות העולים. אנחנו מדברים לא רק אנגלית אלא גם על צרפתית ורוסית. בנוסף ל-165 תוכניות שכבר קיימות בשפה האנגלית היום באקדמיה הישראלית. בעצם, התוכנית הזו כוללת קליטה של סטודנטים בתוך הקמפוס בשנה הראשונה בשפתם. במקביל ללימודי אולפן. שוב, הם לא צריכים לחכות בתורים עם כולם.

הם עושים את האולפן בשנה הראשונה, יחד עם עמיתיהם שלומדים איתם. כולל מימון מלא לכל התואר שאנחנו נותנים, ומימון מגורים – זה משהו חדש. מי שעלה החל מה-1 במרץ מקבל מלגת מגורים של 1,500 שקלים בחודש במהלך התוכנית, במהלך שנתיים. מעבר לזה גם יש מעטפת טיפולית נרחבת. אני רק אגיד במשפט שאנחנו באמת, כמו שנאמר פה על ידי פרופ' שגריר, אנחנו נערכים להחלטת ממשלה מאוד משמעותית שתגדיל את התוכניות האלה, שתגדיל את התקציבים, כדי שנוכל להיערך כמו שצריך להחריב את הדברים שכבר פיתחנו ולקלוט אותם בצורה מיטבית, את מי שיבחר להגיע לכאן.

היו"ר עודד פורר:

תודה. מרכז הקליטה והמדע.

גרנית בן עזרא זינגר:

טוב, אני קצת ארחיב בכמה מילים. כמו שמירי הזכירה, באמת אנחנו מקדמים עכשיו החלטת ממשלה כדי לתת מענה לצורך לקדם. גם לעודד את הקליטה של המדענים וגם לסייע להם להיקלט בארץ. ההיקפים הם באמת היקפים שונים לחלוטין מהיקפי הפעילות הרגילים שלנו. המטרה היא באמת גם להרחיב את התוכניות, גם לאפשר קליטה של מדענים בעלי ידע מדעי מאוד נרחב. אנחנו בקשר הן עם ור"ה, הן עם גורמים רלוונטיים אחרים. גם השר וגם המנכ"ל רואים חשיבות רבה בנושא. הם נפגשו כבר עם נציגי פורום ור"ה. וקיים גם שיח עם משרד האוצר לגבי החלטת ממשלה.

היו"ר עודד פורר:

מה הצפי שלכם להחלטת הממשלה? מה היעד?

גרנית בן עזרא זינגר:

הטיוטה כרגע ממש בשלבים אחרונים של, זה לא רק תפוצה, זה עיבוד וסגירה. והאוצר כבר נמצא. הם נמצאים במשא ומתן - - -

היו"ר עודד פורר:

על איזה תקציב אתם מדברים לטובת החלטת הממשלה סך הכול?

גרנית בן עזרא זינגר:

אנחנו מדברים, אני לא יכולה לתת סכום ספציפי – עשרות מיליונים. כן, מדובר על עשרות מיליונים, שזה תקציבים שהם בכלל - - -

היו"ר עודד פורר:

20 או 90?

גרנית בן עזרא זינגר:

יותר מ-20.

קריאה:

בין לבין.

גרנית בן עזרא זינגר:

אבל, בואו נגיד שאנחנו מדברים על סדרי גודל שלא היו לפני כן. כלומר, זה לא מתכתב בכלל עם הסיוע הרגיל, זה הרבה מעבר. עכשיו, מעבר לזה אנחנו גם פועלים, כמו שנדב ציין, במסגרת התוכנית לשמירה על קשר עם מדענים ישראלים בחו"ל – בתחילת יוני אנחנו נוסעים לסבב מפגשים עם סטודנטים שם ועם אנשי סגל שם. אני לא זוכרת אם דווקא בניו יורק, וושינגטון, קורנל וייל. זה באמת בשביל לשמוע ולעודד ולחזק.

היו"ר עודד פורר:

אני יכול לספר לכם מה תשמעו. לא צריך לטוס עד לשם כדי לשמוע. אני יכול לספר לכם מה תשמעו – המצב רע.

גרנית בן עזרא זינגר:

עצם הנסיעה והתמיכה זה גם משמעותי מאוד.

היו"ר עודד פורר:

מה שצריך פה זה תקציבים למאבק בתוך הקמפוסים, עם הובלה ממשלתית, דרך משרד החוץ. לא יעזור כלום. תכף אני גם אבקש את ההתייחסות של משרד החוץ בעניין הזה. אני מניח שאין לך את הנתון אבל מעניין אותי לדעת מה הוא תקציב הפעילות של כל אחת מהקונסוליות בארצות הברית לטובת העניין. רחלי ברץ. אני מבקש מהדוברים בקצרה כי זה בעצם דיון מאותו עניין, שאנחנו בעוד כמה דקות ננעל את הדיון הזה ונפתח חדש, אבל זה פשוט המשך של הדיון בהקשר של הדו"ח של האנטישמיות. אז בבקשה, רחלי.

רחלי ברץ ריקס:

תודה רבה. אנטישמיות היא לא בעיה גלותית. ההשפעה שלה, של כל מה שקורה כרגע בקמפוסים ואצל הסטודנטים, זה ישפיע על כך אחד ואחד מהאנשים גרים בישראל. זה ישפיע עלינו בהיבט של סיוע ביטחוני, זה ישפיע עלינו בנושא של חרם כלכלי, וזה ישפיע על הכיס הישראלי זה כל אחד ואחד מהישראלים. וכמובן, זה משפיע על הזהות. הסברה זה דבר חשוב. אבל, הסברה בלבד זה לא עוזר. זה כמו לשים פלסטרים כשיש לך גידול סרטני. יש הרבה מאוד דברים נוספים שמדינת ישראל צריכה לבוא ולהקים, ולא רק כגופים ממשלתיים אלא גם הגופים החצי-ממשלתיים והגופים החברתיים שצריכים לתת מענה.

ישראל היא מעצמת טכנולוגיה, יש הרבה מאוד דברים נוספים שאפשר לעשות כדי להיאבק באנטישמיות. ושם אנחנו צריכים להיות. ולשם חייב להגיע כסף ממשלתי בשביל לקדם את הדברים האלה. אני כן רוצה להרים ולהגיד שכן צריך להגיד מילה טובה לבית הספר לתקשורת באוניברסיטת אריאל, שהרים תוכנית למאבק באנטישמיות, לסטודנטים גם ישראלים וגם תוכנית באנגלית, בשביל לקדם את הנושא של המאבק באנטישמיות ברשתות החברתיות, שזה נושא חשוב והוא מתקשר פה לדיון. תודה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. שלי וולקוביץ.

שלי וולקוביץ:

תודה רבה. אני המנכ"לית של WUJS – התאחדות הסטודנטים היהודים העולמית. שלוש נקודות מאוד בקצרה, דברים שחשוב לנו לומר. אז דבר ראשון, אנטישמיות בקמפוסים היא לא רק בארצות

הברית. אמר את זה מנכ"ל הסוכנות היהודית. מה שחשוב להגיד זה שאתמול הוכו סטודנטים יהודים בהולנד. אנחנו צופים בעוד דברים שקוראים באיטליה. זה קורה ממש בכל העולם. הנקודה השנייה שחשוב להגיד היא שאנחנו מבקשים לקדם תוכנית לאומית אסטרטגית ארוכת טווח שמתייחסת לחודש האפרטהייד. אמרנו את זה בדיון הקודם. עכשיו עומד להיות ה-15 במאי – יום העצמאות שלנו, יום הנכבה אצל האחרים – איך מדינת ישראל מתמודדת לקראת זה?

כשתפתח שנת הלימודים בעוד כחצי שנה שוב, גם בקמפוסים בארצות הברית וגם בכל העולם – איך אנחנו - - -

היו"ר עודד פורר:

שום התייחסות של הממשלה לא הייתה לדברים האלה, שעלו גם בדיון הקודם. כולל בקשה להתייחסות של הממשלה. מאף אחד מהמשרדים לא קיבלנו תשובה.

שלי וולקוביץ:

אמת. אז פעם קודמת דיברנו על דרום אפריקה – אנחנו אכן הוצאנו משלחת לדרום אפריקה. אנחנו רוצים היערכות ממשלתית רחבה. הנקודה השלישית והאחרונה בנושא הזה היא שבמסגרת כל ההיערכות שאנחנו מבקשים, אנחנו גם מבקשים תקציב. היום WUJS, ארגון שקיים 100 שנים, ומייצג את הסטודנטים היהודים בעולם, וזהמה שהוא עושה – עובד עם המנהיגות הצעירה של הסטודנטים בעולם – לא מקבל שום תקציב מהממשלה. זה מה שאנחנו נבקש לשנות. זהו, תודה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. אירית.

אירית טויטו:

שלום, תודה על זכות הדיבור. אני אירית טויטו, סמנכ"לית בכירה בחברות ההיי-טק הבינלאומיות. אני כאן כנציגת פורום ההיי-טק למען ישראל. אני רוצה, בנוסף לדברים של קודמי, להעיר את הנקודה של ההשפעות וההשלכות על ההיי-טק במדינת ישראל. ההיי-טק הישראלי מהווה כשליש מהכנסות המדינה ממסים ו-15% מהמועסקים בישראל באופן ישיר או עקיף. לכן, בעצם זה הלחם של כולנו. 90% מההשקעות בתעשיית ההיי-טק בארץ, מקורן בחו"ל. נשענות על התעשייה העולמית. ורוב המחקר נעשה בשיתוף בינלאומי. והכרה במחקר היא דרך כנסים ופרסומים בינלאומיים.

עוד נקודה שחשוב להעיר אותה היא שבמסגרת הדרישות של המוחים והמהומות שהם עושים, הם גם דורשים חשיפה לנושא ההשקעות שהאוניברסיטאות והמכוונים עושים. בפרט הם דורשים הפסקת השקעות בישראל. בהסכמים, לפחות עם ארבע אוניברסיטאות מובילות, הם קיבלו הבטחה למימון לחוקרים עזתים, לתלמידים עזתים וכולי. זאת אומרת, בעצם מדובר כאן בדרישה גם להסטה כספית, וחשוב שזה גם יהיה ברור.

מבחינת ההשלכות על ההיי-טק אני רוצה לגעת ממש בקצרה בחמש נקודות עיקריות: אחת היא סכנה של עצירת השקעות בחברות ובמחקר בישראל והסתת משאבים; סימון והחרמת תוצרים ומחקרים של חברות וחוקרים בישראל; מניעת חילופי חוקרים, שהוזכר כאן גם קודם – מה שיגרור הידרדרות במעמדן של האוניברסיטאות בישראל; פגיעה אנושה בשיתוף עם מוסדות מחקר בחו"ל, שהכרחי לביצוע מחקר ופיתוח; ואולי הכי חמור – פגיעה אנושה במוניטין של ישראל כאומה מובילה טכנולוגית. כדור שלג תופח שימחץ מאמצי שיווק ובחירות בעולם, השקעות של גורמים פיננסיים, לקוחות ועוד.

ההיי-טק הישראלי כבר נפגע משמעותית כתוצאה מהלחימה ועצירת ההשקעות עקב ניסיון ההפיכה המשטרית. ירידה דרמטית בהיקף ההשקעות הזרות במספר החברות החדשות שנפתחות בישראל. חברות רבות נאבקות על סף סגירה כבר היום. נסיגת ההיי-טק בישראל, אם תתמש, תגרום למפולת כלכלית ותפגע בכל אזרח ואזרחית, בין היתר באובדן משמעותי של הכנסות המדינה ממסים, במקומות עבודה, פגיעה במעגלי משנה ונותני שירות. אני לא רוצה להאריך בדברים, אבל אני כן רוצה לקרוא לפעולה בסיכום דבריי.

אנחנו פונים אליכם – נדרשת פעולת חירום. תקציבים מהותיים, עבודה עם גופי היהודים בעולם, כולל הקהילות הרפורמיות והקונסרבטיביות, שהתנכרו אליהן בארץ לאורך שנים. עבודת תקשורת מהותית, כולל שליטה בדרך התקשורת של כמה מחברי הממשלה הקיצוניים שמבזים את ישראל בעולם.

אנחנו קוראים להנהגת המדינה בשעה זו לפעול מיידית תוך עבודה משותפת עם ראשי האוניברסיטאות בארץ ועם הקהילות היהודיות בעולם, כולל השקעת משאבים נחוצים במשרד החוץ והאקדמיה, כמו גם נוכחות בשטח ופניות רשמיות למוסדות האקדמיים.

אנחנו מבקשים בנוסף כי יוקם צוות מקצועי בין-משרדי לטיפול מיטבי בבעיה, להוביל מדיניות ולוודא מימוש הפעולות הנחוצות בשיתוף גורמים מקצועיים כמו רשות החדשנות.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. משרד החוץ, כן.

שולי דודוביץ:

אני רק אומר בקצרה, אני לא אחזור על כל הדברים החשובים שנאמרו, ותודה על הדיון החשוב הזה. אני רוצה להתייחס דווקא לדברים שאמרה פרופ' יפעת ביטון. כמובן שאסור לנו להפקיר ולעזוב את הקמפוסים. אנחנו שם ונמשיך להיות שם. למשרד החוץ יש 108 נציגויות. אחד מנושאי הליבה שכל דיפלומט ודיפלומטית עסוקים בהם - - -

היו"ר עודד פורר:

כמה יש לפלסטינים?

שולי דודוביץ:

אין לי את המספר המדויק. אין ספק שיש להם לא מעט.

היו"ר עודד פורר:

למעלה מ-170.

שולי דודוביץ:

כן. אז באמצעות 108 הנציגויות שלנו אנחנו נמצאים בקשר יום-יומי עם סטודנטים ועם ארגונים יהודיים בכל העולם. והמחויבות שלנו היא כמובן לעבוד עם כל הזרמים. זו מחויבות מוסרית שלנו. אנחנו גם עובדים יחד עם כל השליחים המיוחדים למאבק באנטישמיות. אנחנו חלק מרשת שליחים חשובה. חשוב לומר וחשוב להזכיר שהבית הלבן אימץ אסטרטגיה למאבק באנטישמיות, יש להם תוכנית פעולה, כמו גם ממשלות אחרות. אנחנו עובדים עם כל הממשלים וכל הממשלות בנושא החשוב הזה.

היו"ר עודד פורר:

כמה קונסוליות יש לכם בארצות הברית?

שולי דודוביץ:

לדעתי, 10. קרוב ל-10, בנוסף לשגרירות בווינגטון.

היו"ר עודד פורר:

מה התקציב שמוקצה לכל קונסוליה לטובת פעילות בנושא הזה?

שולי דודוביץ:

אני אבדוק את התקציב ואחזיר תשובה לוועדה.

היו"ר עודד פורר:

זו שאלה שנשאלה בדיון הקודם ולא קיבלתי עדיין תשובה על זה.

שלומית אבינח:

אנחנו לא מקבלים תשובות.

היו"ר עודד פורר:

אתם אומרים לנו שתבדקו, וזהו. אגב, זו אותה התייחסות כמו ההתייחסות של הממשלה למאבק באנטישמיות. באים, אומרים, מצהירים, הולכים הביתה והכול ממשיך אותו דבר. ככה, זה המצב. זה פשוט המצב.

שולי דודוביץ:

כבוד יושב-הראש, סליחה שלא הגעתי עם תקציב האקדמיה בקמפוסים - - -

שלומית אבינח:

אתם גם נרשמתם רק ברגע האחרון כי כל השבוע חיפשתם מי אחראי במשרד לדיון הזה. זה גם מעיד על משהו.

שולי דודוביץ:

אוקיי, אני התבקשתי והגעתי.

היו"ר עודד פורר:

לא אישי, בסדר, ברוכה הבאה.

שולי דודוביץ:

זה בסדר גמור.

היו"ר עודד פורר:

אני חייב לומר, עוד פעם, האשמה היא לא אלייך. אבל, התשובות שאני מקבל מהממשלה, לא רק ממשרד החוץ, מצביע על הכשל של הממשלה במאבק באנטישמיות. אני לא צריך להיות איזשהו גאון כדי להבין שאם תמשיכו לעשות את מה שעשו עד עכשיו המצב ילך ויתדרדר. הוא לא ישתנה.

שולי דודוביץ:

אז ברשותך, יושב-הראש, הנושא של מאבק באנטישמיות והקשר עם יהדות התפוצות הוא אחד מנושאי הליבה של משרד החוץ, אחד ממטרות העל לאורך השנים. התקציב, לצערנו, הוא לא מספק. אין ספק שצריכה להיות היערכות תקציבית מיוחדת לנושא. לא רק בארצות הברית אלא גם במקומות אחרים. אנחנו כבר לפני חודשיים הצגנו גם למטה ההסברה הלאומי הצעה לשיתוף פעולה במסגרת פעילות בקמפוסים, עם סכומים נדרשים לנושא הזה. נקווה שנוכל לקדם את זה. ככל שהתקציב יגדל משרד החוץ נכון לעשות כל משימה, והנציגים שלנו, וישנן תוכניות מאוד חשובות ומפורטות, נעשה ברמה היום-יומית.

היו"ר עודד פורר:

תודה. אני רוצה לסכם את החלק הזה של הדיון, ואני מבקש מכל מי שנוכח כאן, אני חושב שהדיון הבא הוא רלוונטי גם לכם ואז מי שלא דיבר יוכל לדבר בדיון הבא. אבל, את החלק הזה חשוב לסכם. תראו, המאבק באנטישמיות הוא מלא בכוונות טובות של משרדי הממשלה; של משרד החוץ, של משרד התפוצות, של משרד העלייה והקליטה, של משרד ההתיישבות, שיש לו תקציב בעניין הזה, של משרדים אחרים שיש להם תקציבים. כל פעם הנושא הזה של מאבק באנטישמיות מופיע, במשרד החינוך יש את זה. יש את זה, אני לא זוכר כבר את השמות של המשרדים אפילו, מורשת. במשרד המורשת יש את זה. במשרד ירושלים יש את זה. הפרידו את כל המשרדים המשותפים. זה הכול פשוט בדיחה אחת גדולה שהיא על חשבון העם היהודי כולו.

אם ממשלת ישראל לא תשים תוכנית לאומית ברורה עם חלוקת סמכויות, אחריות ותקציבים לטובת העניין הזה, שום דבר לא יזוז. אני לא מצפה מאף קונסול בארצות הברית שהוא יצליח להילחם במשהו אם בשביל לקנות כוס קפה הוא צריך לקבל אישור מארבעה חשבים בדרך. אז בכל הכבוד, לא עוזרות לי משלחות שיוצאות כדי לחזק את הסטודנטים בחו"ל. זה לא עוזר. מה צריך לעזור ומה שצריך לעשות זה לייצר תוכניות אופרטיביות עם תקציבים בצידן, ולא שום דבר אחר. וזה נכון לכל משרדי הממשלה. בסוף צריך להיות משרד אחד שמוביל.

עכשיו, אני אומר מכאן לשר החוץ או לשר התפוצות או לשר העלייה והקליטה או למישהו בתוך כל הממשלה הזאת, שיתפוס יוזמה ויוביל החלטת ממשלה כזו. אני מברך את משרד העלייה על החלטת הממשלה להשבת המוחות – נושא שדרשנו אותו גם כאן לפני שלושה חודשים, כמדומני, בדיון שקיימנו על זה. זאת הדרך שממשלה עובדת. זאת הדרך שהיא עובדת. צריך לקום שר ולהגיד "הנושא הזה חשוב לי".

אני הייתי מצפה משר התפוצות שנתן כאן נאום חוצב להבות, שיבוא ויגיד "אני מניח החלטת ממשלה, התחלתי להפיץ היום בין משרדי הממשלה, להקמת כוח משימה לאומי למאבק באנטישמיות". בתוך המאבק הזה, ברור ששותפים הרבה משרדי ממשלה, אבל מישהו צריך להוביל את זה. אם לא שר התפוצות אז שר החוץ. יש מספיק שרים, לא חסרים. תמצאו אחד.

בהקשר הזה, חייבים לייצר פה תקציבים לפעילות. וגם פה, משרד החוץ חייב לייצר תקציב לפעילות לקונסוליות הרלוונטיות. הדבר השני זה פעילות דיפלומטית של משרד החוץ להכרזה על הציונות כערך מוגן. כפי שנאמר פה, זה צריך להיות בשיתוף עם הקהילות היהודיות באמריקה. זה צריך להיות בשיתוף עם כל הלובי היהודי שעובד בקונגרס. מדינה-מדינה, אוניברסיטה-אוניברסיטה, לעבוד מול התורמים – זאת עבודה דיפלומטית. זה פר אקסלנס עבודה דיפלומטית. הכרזה על הציונות כערך מוגן בכל אחד מהקמפוסים, כדי שאפשר יהיה להתגונן כנגד זה.

דבר שני זה חקיקה ממשלתית. זה לא אצלך, זה כמובן, עוד פעם, זאת המדיניות של ראש הממשלה. הוא מתנגד לחוק הזה. אני יודע שהוא מתנגד לחוק הזה. אבל, אם לא תהיה חקיקה בדומה לחקיקה שמתקדמת באיחוד האירופאי, שתאפשר להטיל סנקציות כלכליות על הרשתות החברתיות, נשאר באותו מקום.

אני מבקש שתהיה הערכת מצב של משרדי הממשלה יחד עם ות"ת מל"ג לגבי ההשלכות של החרמות שעלולים להגיע אלינו. מה ההשלכה של זה לגבי הסטודנטים שירצו להמשיך ללמוד את הלימודים שלהם בחו"ל – לימודי המשך בחו"ל באוניברסיטאות בליגת הקיסוס – מה ההשלכה של זה לגבי המחקר כאן? לגבי שיתופי הפעולה המחקריים. וגם לגבי תקציבי המחקר שגם הם תלויים הרבה פעמים בכל מיני קרנות בינלאומיות שקשורות אחת בשנייה. זה דבר שהוא חלק מהעניין, וגם הוא צריך להיות חלק מאותה תוכנית.

אני חייב לומר עוד פעם שהדרך לגיהנום רצופה בכוונות טובות. אנחנו צועדים לשם בצעדי ענק. אז אני מבקש ממשרדי הממשלה להתאפס. אני מצפה משר התפוצות או משר החוץ, אחד מהם צריך להוביל את האירוע הזה להחלטת ממשלה מתכללת ולהקים צוות מתכלל שמקדם את העניין הזה.

עכשיו אני נועל את הישיבה הזו, ואני פותח ישיבה חדשה.

הישיבה ננעלה בשעה 15:21.